BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN - JÎ BO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! • Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkerên hemû welatan yekbin! • Karkerên hemû welatan u gelên bindest yekbin!

• Sayı / Hejmar: 159 • Mart / Adar 2011 • Fiyatı / Biha: 2 YTL

MARKSİST-LENİNİST PARTİ VE ÖRGÜTLERİN 10. ULUSLARARASI KONFERANSI ÜZERİNE

İÇİNDEKİLER

3
MARKSİST-LENİNİST PARTİ VE ÖRGÜTLERİN
10. ULUSLARARASI KONFERANSI ÜZERİNE...

4
2. GÜNDEM MADDESİNE KATKI: BP (KK-T)'DEN ÜLKE RAPORU

14
3. GÜNDEM MADDESİ: DÜNYA EKONOMİK KRİZİ VE ULUSLARARASI
MALİ KRİZ KONUSUNDA BOLŞEVİK PARTİ' NİN KATKISI

19
5. GÜNDEM MADDESİ: SÖZDE ANTİ " TERÖR" SAVAŞI VE
TERÖRİZM KIŞKIRTMASINA VE FAŞİZME KARŞI MÜCADELE KONUSUNDA
BOLŞEVİK PARTİ (KUZEY KÜRDİSTAN-TÜRKİYE)'NİN KATKISI

23
4. GÜNDEM MADDESİNE KATKI: "ÇEVRE SORUNU VE MARKSİST-LENİNİSTLERİN
GÖREVLERİ" HAKKINDA BP (KK- T)'NİN KATKISI

27
DÜNYA EKONOMİK KRİZİ VE ULUSLARARASI MALİ KRİZ VE ULUSLARARASI
MARKSİST-LENİNİSTLERİN VE İŞÇİ HAREKETİNİN ÇIKARDIĞI SONUÇLAR

31
SÖZDE ANTİ"TERÖR" SAVAŞI HAKKINDA KARAR

34
ÇEVRE SORUNU VE MARKSİST-LENİNİSTLERİN GÖREVLERİ ÜZERİNE KARAR

35
10. ULUSLARARASI KONFERANSA İLİŞKİN VE
11. ULUSLARARASI KONFERANSA İLİŞKİN 14. KARAR

BOLŞEVİK PARTİZAN

V.i.S.d.P. &Yazışma Adresi:
K. İnan • 12 Rue de Rome, Boite Postale No: 287, 67000 France
İnternet Adresi: www.bolsevikparti.org
E-Mail Adresi: mail@bolsevikparti.org · Tel. & Fax: 0033 (0) 388 60 74 04
Fiyatı: 2 YTL, £ 1.50, 2 EURO

MARKSİST-LENİNİST PARTİ VE ÖRGÜTLERİN 10. ULUSLARARASI KONFERANSI ÜZERİNE...

Bu sayımızı bütünüyle 2010 yılının Ekim ayı içinde yapılan "Marksist-Leninist Parti ve Örgütlerin 10. Uluslararası Konferansı"na ayırdık.

Marksist-Leninist Parti ve Örgütlerin 10. Uluslararası Konferansı;

Hindistan CPI/ML
İran (Ranjbaran)
Nepal (Maşal)
BP (KK-T)
TKP/ML
Kongo MLP
Arjantin DKP
Bolivya Maoist Partisi
Bolivya Maoist Partisi
Panama MLP
Uruguay MP
Uruguay MP
Fransa Voie Proletarienne:
MLPD Almanya
Luxemburg KÖ
Hollanda KG Rode Morgen
Bangladeş İşçi Partisi
Filipinler KP

parti ve örgütlerinden temsilcilerin katılımı ile toplandı. Toplantının dört gündem maddesi vardı:

Birinci gündem maddesinde ülke raporları sunuldu.

İkinci gündem maddesinde dünya ekonomik ve mali krizi üzerine tartışıldı.

Üçüncü gündem maddesinde "Teröriz-me Karşı Mücadele" adı altında emperyalist ve gericilerin yürüttüğü politikalar, iç faşistleşme vb. sorunlar üzerine tartışıldı.

Dördüncü gündem maddesinde ise çevre sorunu ve bu konuda marksist-leninistlerin tavrı sorunu üzerine görüşüldü.

Bu dört gündem maddesi hakkında da biz kendi görüşlerimizi konferans öncesinde yazılı olarak ortaya koymuş, konferans katılımcılarının denetimine sunmuştuk.

Bu sayımızın birinci bölümünde bu dört gündem meddesinde bizim partimizin konferansa sunduğu belgeleri bulacaksınız.

Yürütülen tartışmalar ertesinde kurulan komisyonlarda hazırlanan üç karar tasarısı, daha sonra konferansta bir kez daha tartışmaya sunuldu. Belirli değişikliklerle üç siyasi konuda kararlar alındı. Bu kararlar her görgüt açısından, kararın katılınan bölümleri imzalanan kararlar olarak kavranılıyor. Bizim açımızdan bizim konferansa sunduğumuz belgelerdeki görüşlerimizle çelişen bölümlerde, bizim görüşlerimiz, konferansa sunduğumuz yazılı belgelerimizde vardır. Bu sayımızın ikinci bölümünde alınan kararları yayınlıyoruz.

Bu konferansın önemi ICOR kuruluşundan sonra yapılan ilk konferans olması idi. ICOR'un kurulduğu şartlarda Marksist-Leninist Parti ve Örgütlerin

Uluslararası Konferansı'nın işlevinin ne olacağı sorusu gündemde idi. Biz Marksist-Leninist Parti ve Örgütlerin Uluslararası Konferansı'nın dünya marksist-leninist hareketinin platformunun ortaya çıkarılması konusunda tartışmayı örgütlemesinin onun esas işlevi olması gerektiğini en başından itibaren savunmuştuk. Fakat bu görüşümüz bu konferansa gelene kadar çoğunluk tarafından hep reddedilmiş, aslında bu platformun varolduğu, bunun Marksist-Leninist Parti ve Örgütlerin Uluslararası Konferansı'nın ilkelerinde ortaya konduğu vs. savunulmuştu. Bu konferansta çoğunluk, bizim baştan beri savunduğumuz görüşü karar haline getirdi. 11. Konferansın hazırlığı bağlamında alınan "10. Uluslararası Konferans katılımcıları ideolojik-politik değiş-tokuşun bir tartışma forumu olarak konferansı devam ettirmek ve Marksist-Leninist Partiler ve Örgütlerin bir 11. Uluslararası Konferansını yaklaşık üç yıl içinde hazırlamak ve gerçekleştirmek kararı alırlar." kararı bu anlama geliyor. Bu bizce çok önemli bir gelişme.

Bunun yanında çevre konusunun, işçi sınıfı hareketinin ve marksist-leninist hareketin merkezi sorunlarından biri olduğunun tespit edildiği çevre sorunu ile ilgili karar da çok önemli bir gelişmenin işaretidir.

Belgeleri bütün marksist -leninistlerin dikkatine sunuyoruz.

MARKSİST - LENİNİST PARTİ VE ÖRGÜTLERİN ULUSLARARASI 10. KONFERANSI 2. GÜNDEM MADDESİNE KATKI...

9. ile 10. Konferans arasındaki süre için, dünya çapındaki mali ve ekonomik kriz ülkelerimizde de belirleyici gelişme olmuştur.

Kuzey Kürdistan-Türkiye'deki Mali ve Ekonomik Krizin Gelişmesi Üzerine:

Çıkışı ABD'de bulunan ve 2008'in üçüncü çeyreğinde bankaların çöküşü ve "bankaları kurtarma programları" yla dünya çapında bir mali krize doğru gelişen dünya çapındaki mali kriz, KK-T'yi birçok diğer ülkeleri etkilediği oranda etkilemedi; çünkü 2001mali krizinden sonra Türkiye'de bankalar düzeni yeniden örgütlendi. 11 bankanın çöktüğü ve devletin bu bankalarla 50 milyar doların üzerindeki banka yükümlülüklerini üzerlenmek zorunda kaldığı 2001 mali krizinden sonra, hem Ağustos 2000'de kurulan 'Bankacılık Düzenleme ve Denetleme Kurulu' (BDDK), hem de Tasarruf Mevduatı Sigorta Fonu (TMSF) etkinleştirildi. Bankalar yasa değişiklikleriyle ana

BP (KK-T)'DEN ÜLKE RAPORU

sermayelerinin % 10'unu merkezi sigorta fonuna yatırmakla yükümlü kılındılar; ayrıca yüksek derecede riskli oldukları besbelli, ama çok fazla temettü getiren spekülatif işler sınırlandırıldı. Böylece 2008 mali bunalımında Türkiye'de banka çöküşü yaşanmadı.

Devrevi ekonomik kriz ile ilgili olarak Türkiye'de 2007'nin 2. çeyreğinden itibaren yeni bir kriz devresine başladı. Bu kriz devresinde depresyon aşamasına epeyi çabuk ulaşıldı; 2009 un ilk çeyreğindeki % - 14,5 lük bir rekor ekonomik küçülmeyle kriz devresinin dip noktasına ulaşıldı. Bu, cumhuriyet tarihinin en büyük ekonomik küçülmesiydi.

2009 yılının sonraki iki çeyreğinde küçülme, 2.çeyreğinde % - 7,7 ye, üçüncü çeyreğinde % - 2,9 a düşerek yavaşladı. Ekonomi, 4. çeyrekten itibaren yine büyümeye başladı. 2009 un 4. çeyreğinde % 6,0 ekonomik büyüme vardı. Buna rağmen bir bütün olarak 2009 yılı 2001 den buyana ilk kez 2001 den beri yine eksi (-) büyüme ile yani % - 4,7yle sonlandı. 2009 un 4. çeyreğinde başlayan ekonomik büyüme 2010 yılında sürdü; 2010 un 1. çeyreğinde Türkiye % 11,7lik bir ekonomik büyümeye sahipti; böylece güncel bunalım döneminde canlanma aşamasının yaşandığı saptanmalıdır. Ne var ki, periyodun normal sürecini kesintiye uğratabilecek hem iç (siyasi istikrarsızlık, yüksek devlet borçlanması), hem de dış unsurlar (bir bütün olarak dünya ekonomisi borçla yaşamaktadır, 2008 dekinden çok daha vahim yeni bir mali kriz her zaman mümkündür; bu ise Türkiye'deki iktisadi gelişmeyi olumsuz etkileyecektir) vardır. Ekonominin canlanması ve yükselişi her şeyden önce kapitalist kârlarının artması anlamına gelirken, krizin yüklerinin emekçilerin sırtlarına bindirilmesi kapitalist üretimin doğasında bulunmaktadır. Türkiye'de şimdiki ekonomik canlanma ile ilgili olarak bu canlanmanın büyükçe oranda yeni istihdam yaratmaması, böylece Türkiye'deki işsizliğin canlanmaya rağmen hâlâ çok

yüksek bir seviyede bulunması ayrıca belirtilmelidir. TÜİK (Türkiye İstatistik Kurumu) na göre Türkiye'de Mart 2010 da 3.438.000 kayıtlı işsiz vardı. Bu, çalışabilir nüfusun % 13,65 idir. Gençlerde her 4 gençten biri işsizdi. Türkiye'deki gerçekten işsiz kitleler ile ilgili olarak bir de istatistiklerde "çalışan" olarak kayıtlılardan sadece % 60'ının ücretli olduğu bilinmelidir. Geri kalanlar ya "kendi başına çalışan"/("serbest meslek sahibi") veya "ödeme yapılmayan/bedava çalışan aile işçisi" dir. Tüm "çalışanların" % 56,6 sı "kayıt dışı" (yani herhangi bir sosyal sigorta kurumuna hiçbir kaydı olmaksızın) çalışanlardır. Yani gerçek işsizlik resmi olarak belirtilenden çok daha yüksektir. Göz kamaştırıcı ekonomik büyüme oranlı ekonomik canlanma emekçiler açısından böyle görünmektedir.

MLPÖUK'nın 9. Konferansından bu yana mücadelenin bütün durumunda özsel olarak değişen bir şey yoktur.

Eskiden olduğu gibi şimdi de KKT'deki gelişme egemen sınıfların kendi aralarındaki iktidar uğruna mücadele ile belirlenmektedir.

Bu kapışmanın bir yanında şimdi 84 yaşındaki kemalist-faşist devlet statükosunun savunucuları, merkezindeki faşist ordu ile birlikte devlet aygıtını elinde tutan kemalist bürokrat burjuvazi bulunmaktadır. Hükümetteki AKP dışında egemen sınıfların hemen hemen tüm partileri, bu cenahta bulunmaktadırlar. Kendilerini –onların adlandırdığı– "laik, demokratik, sosyal hukuk devleti"nin ve Türkiye'nin bağımsızlığı"nın savunucuları olarak lanse ediyorlar. Bu ise külliyen bir sahtekârlıktır.

İktidar dalaşının diğer yanında ise kendisini bizzat "muhafazakârdemokratik" bir parti diye adlandıran bugünkü hükümet partisi durmaktadır. Bu parti her ne kadar parlamentoda güçlü bir çoğunluğa sahip olsa da, devlet bürokrasisiyle, ülkedeki gerçek iktidar sahipleriyle doğrudan çatışmaktan çekinmektedir. Çok dikkatli adımlarla dolambaçlı olarak iktidara gelmeye çalışmaktadır. Birçok kez yasaklanan radikal-İslamcı partiden kopan bu parti kendisini emperyalistler ve Türk büyük burjuvazisi nezdinde bir "ılımlı islamcı demokratik reform partisi" olarak kabul ettirmeye çalışmaktadır. Şimdi hemen hemen 8 yıl süren hükümet etme süresi içinde bu parti bu maksadında önemli başarılar elde etmiştir. Bu parti, gerek Türkiye'deki özel kapitalist büyük burjuvazinin (TÜSİAD, TİSK vs. gibi) örgütleri, gerekse ABD ve AB'den başlamak üzere emperyalist güçler tarafından "ılımlı islamcı batıya yönelmiş" bir parti olarak kabul gördü. Ne var ki, bu değerlendirme son zamanda, özellikle bu parti ve AKP hükümeti Gazze sorununda İsrail'in işgal politikasına açıktan karşı çıktığından beri ve AKP hükümetinin dünya siyasetinde kendi başına güç olarak daha etkin işlere karışmaya çalışmasıyla (son olarak İran'ın yurtdışında uranyumun zenginleştirilmesi üzerine Türkiye-Brezilya-İran arasındaki 17 Mayıs 2010 tarihli sözleşmesindeki ve BM Güvenlik Konsey'indeki İran'a karşı yeni yaptırımlar üzerine yapılan oylamada Türkiye'nin red oyu vermesi gibi) batı dünyasındaki siyasi güçlerin hiç de önemsiz olmayan kesimleri tarafından yeniden sorgulanmaktadır. Geleneksel olarak iyi olan İsrail ile ilişkiler, İsrailli özel komando birliklerinin yardım malzemeleriyle yüklü bir gemi-

ye korsanca saldırmaları ve tümü Türkiye kökenli dokuz yardım götüren kişiyi katletmelerinden bu yana en düşük bir düzeye düşmüştür. İsrail ve Türk hükümetleri kamuoyu oyu önünde birbirlerini "teröristlerin yardakçıları" vs. olarak değerlendirmektedirler. Yani Türkiye'nin batı dünyası ile ilişkileri, bugünkü Türk hükümeti Filistin'deki ve Arap ülkelerindeki halklar nezdinde büyük itibara sahipken, kısmen bozulmuştur. Bu gelişme, hem Türkiye'de, hem de batı dünyasında, şu soruyu ortaya atan bir tartışmayı gündeme getirmektedir: Şimdiye kadar açıkça batıdan yana yönelmiş olan Türkiye'nin dış politikasında bir yön değişimi (eksen kayması) mi gerçekleşmektedir, ya da hedeflenmektedir? Görüşümüze göre Türkiye'nin AKP hükümeti yönetiminde şimdi "batı"dan kendisini koparması ve sözümona doğu-İslamcı bir enternasyonale yönelmesi sözkonusu değildir. Daha ziyade burada AKP hükümetinin etkin dış siyaseti, ülkenin ekonomik büyüklüğü ile uyum içinde, dünyada, her şeyden önce Ortadoğu'da yeni bir rol talebi söz konusudur. "İslamcı-antilaik" AKP hükümetine karşı askeri bir darbeyi desteklemeye bugün hiçbir emperyalist gücün hazır görünmediği her halükârda olgudur.

Türkiye'deki bu her iki kanadın iktidar dalaşında 2007 yılı büyük öneme sahip idi. Çünkü 2007'de iktidar dalaşmasında belirleyici bir rol oynayan iki önemli seçim vardı. Birinci seçim, cumhurbaşkanlığı seçimiydi. Bu birinci seçimde kemalist-bürokratik devlet burjuvazisi önce o zamanki genelkurmay başkanı aracılığıyla açıktan açığa darbe tehdidiyle ve sonra hukuksal olarak kuşkulu bir Anayasa Mahkemesi kararıyla AKP'nin tercih ettiği adayın –Abdullah Gül– parlamento tarafından seçilmesini önledi. Böylece AKP, kendisinin parlamentodaki çoğunluğu ile yapılması gereken ikinci seçimi –parlamento seçimini– öne çekti. Yapılan parlamento seçimi cumhurbaşkanı olarak Abdullah Gül'ün lehine veya aleyhine, AKP'nin lehine veya aleyhine (veya devlet bürokrasisi sisteminin lehine veya aleyhine) adeta bir referanduma dönüştü. Bu seçimde AKP, % 46,54 ile şimdiye kadarki en büyük seçim zaferine ulaştı; yeniden tek başına hükümeti kurdu ve fiili referandumun desteğiyle A. Gül'ü cumhurbaşkanı olarak seçti. Hemen bunun ardından bir de yaklaşık % 70'lik bir oranla önümüzdeki dönemde cumhurbaşkanının halk tarafından seçileceğine ilişkin anayasa değişikliği bir referandum ile geçirildi.

Seçimden hemen sonra AKP, darbeciler tarafından dikte ettirilen 1982 faşist anayasasının yerine geçecek yeni bir anayasa için bir taslak sundu. Bu taslağa karşı kemalist medyada yoğun bir kışkırtma kampanyası başlatıldı; bunun üzerine AKP taslağını sessiz-sedasız geri çekti.

AKP, 2008 başında MHP ile işbirliği içinde, üniversite ve yükselokul öğrencileri için başörtüsü yasağını kaldıracak bir anayasa değişikliğini parlamentodan geçirdi. Anayasa Mahkemesi bu anayasa değişikliğini geçersiz ilan etti. Yüksek yargı bürokrasisi şimdi iktidar kapışmasına "cumhuriyetin dokunulmaz değerleri"nin koruyucusu olarak aktif bir şekilde, hukuksal olarak kuşkulu araçlarla etkin aktör olarak karıştı. Yargıtay Başsavcısı, 14.03.2008 tarihinde, onun "Türkiye'deki anti-laik çabaların odağı" olması gerekçesiyle hükümetteki AKP'nin yasaklanma-

sı talebiyle Anayasa Mahkemesi'nde dava açtı. İddianamedeki en önemli "kanıtlar"dan biri, üniversite ve yüksekokul öğrencileri için başörtüsü yasağını kaldırmaya ilişkin geçersiz ilan edilen anayasa değişikliği çabasıydı. Anayasa Mahkemesi'nin AKP'nin yasaklanması davası hakkındaki kararı 30.07.2008 de açıklandı. AKP'yi yargı yoluyla devre dışı bırakmak, parti yasaklanması için gerekli oyların 3/5 şeklindeki nitelikli çoğunluğa ulaşılamadığından boşa çıktı. 11 Anayasa Mahkemesi yargıcından sadece 6'sı parti kapatmasından yana oy kullandılar. Böylece AKP kapatılmadı; AKP'ye "sadece" ağır para cezası verildi. Sözkonusu kararın gerekçelendirmesinde AKP, (Anayasa Mahkemesi yargıçlarının) 10'u tarafından ("anti-laik çabaların (eylemlerin) odağı" olarak) değerlendirilmişti. Yani yeni bir yasaklama davası açmak için gerekçe şimdiden hazırdır. Bununla AKP, yüksek yargının kendisine karşı her zaman kapatma davası açabileceği ve onu yasaklayabileceği bir hükümet partisidir.

AKP ile kemalist devlet bürokrasisi arasındaki bu iktidar dalaşı bugünlerde de devam etmekte olup AKP bürokrasi içinde yavaş da olsa zemin kazanmaktadır, kısmen görevden alma, bürokrasinin azaltılması yoluyla (Dünya Bankası, İMF gibi uluslararası mali kurumların da talep ettikleri özelleştirme sürecinde yüksek devlet menajerleri iktidar-makamlarını yitirmektedirler), kısmen resmi makamlara AKP taraftarlarının atanmasıyla. Bu ise, iktidar dalaşında, devlet kurumlarında peyderpey bir bölünmenin gerçekleştiği ve bir devlet kurumunun kimi kesimlerinin aynı devlet kurumunun başka kesimlerine karşı mücadele yürüttüğü anlamına gelmektedir. Bu gelişme en iyi şekilde yargı aygıtı örneğinde izlenebilir. Yüksek yargı (Anayasa Mahkemesi, Yargıtay, Danıştay ve Sayıştay) hâlâ Kemalistlerin elinde iken, orta ve alt yargı bürokrasisinin hiç de az olmayan bir bölümünde ana görevlerini "kemalist devleti düşmanlarına karşı koruma olarak" kavramayan savcılar ve yargıçlar yer almaktadırlar. Örneğin sürmekte olan "Ergenekon" davalarında (Ergenekon NATO tarafından kurdurulan anti-komünist gizli silahlı örgütlerin –İtalya'daki Gladyo olaylarından biliniyor– yeni koşullar altında sürdürülmesidir) yargının bir bölümü Ergenekonu'u Türkiye'de "anti/laik tehlike"den dolayı AKP hükümetini darbeyle alaşağı etmek isteyen terörist örgütlenme olarak değerlendirmekte, kovuşturmaktadır. Yargının bir kesimi darbe planlarına bizzat dahil olduğu iddia edilen yüksek askeri personeli de tutuklarken, diğer kesimi onları serbest bırakmaktadır! Bu iktidar dalaşındaki son hamle olarak AKP, Mayıs 2010'da mevcut Anayasada toplam 26 maddenin değiştirileceği bir Anayasa değişikliği yasasını kabul ettirdi. Burada iktidar dalaşı açısından en önemli değişiklikler Anayasa Mahkemesi'nin ve "Yüksek Hâkim ve Savcılar Kurulu"nun yapısının değiştirilmesi ile ilgili olanlardır. AKP meclis-te 2/3 çoğunluğa sahip olmadığından, bu anayasa değişikliği referanduma sunulmak zorundadır. Parlamentodaki ana muhalefet partisi CHP, bu Anayasa Değişikliği Yasası aleyhine Anayasa Mahkemesi nezdinde dava açtı. Anayasa Mahkemesi 7 Temmuz'da kararını açıkladı. CHP'nin Anayasa Değişikliği Yasası'nın iptal edilmesi, bununla birlikte referandumun iptal edilmesi

talebini Anayasa Mahkemesi kabul etmedi; bu ise CHP'ni büyük düş kırıklığına ve kızgınlığa uğrattı. Ne var ki, Anayasa Mahkemesi, anayasa hukuku açısından öngörülmemesine karşın, parlamento tarafından kabul edilen yasanın bazı ihtilaflı maddelerini değiştirdi. Şimdi Türkiye'deki faşist askeri darbenin yıldönümünde 12 Eylül 2010 da AKP'nin Anayasa Mahkemesi tarafından hukuka aykırı bir şekilde dizayn edilen Anayasa Değişikliği Yasası Referandumu yapılacak. Burada anayasa değişikliği sadece yüzeysel olarak ön planda görünendir; aslında ise egemen sınıfların hangi kesiminin halk tarafından tercih edileceği sorunu söz konusudur. Bizler gibi ne bir, ne de diğer tarafı destekleyenler için bu referandumda sadece bir tavır olabilir: Boykot!

Her halükârda burjuvazinin iki ana akımı arasındaki iktidar uğruna dalaş sürmektedir ve KK-T'de siyasi gelişmeyi belirlemektedir.

Egemenlerin kendi aralarındaki bu iktidar dalaşında bizim konumumuz, işçilere ve emekçilere her iki tarafın bizim için aynı veba ile kolera gibi olduğunu açıklığa kavuşturmaktır. Bizler, demokrasi, bağımsızlık, özgürlük ve sosyalizm için, egemen sınıfların tüm partilerine karşı kendimizin mücadelesini yürütüyoruz. Onlar arasındaki çelişkilerden devrimci mücadelemize yararlar sağlamak için henüz çok zayıfız.

İşçi Sınıfının Mücadelesi:

Karşı karşıya bulunduğumuz talepler ile karşılaştırıldığında Türkiye'deki işçi hareketi eskiden olduğu gibi şimdi de zayıf gelişmiş bir durumdadır. Bilinçlenme ve örgütlenme derecesi düşüktür. Kadın ve erkek işçilerin % 10'u bile sendikalı olarak örgütlü değildir. Yürütülmekte olan mücadeleler bir bütün olarak alındığında savunma mücadeleleridir ve bunlar kural olarak düzen ile içice bulunan sendika ağalarının kontrolündedir. İşçi mücadeleleri çoğu kez egemen sınıfların bir kesiminin kendi iktidar dalaşında, onun kuyruğuna takılmaya indirgenebilmektedir. Ne var ki, yine de hareket eden bir şeyler vardır.

Son yılların en önemli işçi hareketi, devlet işletmesi Tekel'den özelleştirme sürecinde atılan tütün işçilerinin yürüttüğü mücadele idi. Hükümet, işten çıkarılan işçilere, 4C statüsü denilen, zaman olarak sınırlı, çok daha kötü ödemeli bir çalıştırmayı öngören yeni bir statü ile başka devlet işletmelerinde çalışmaya devam etmelerini önerdi. Bu ise kazanılan haklarda çok büyük kayıplar anlamına geliyordu. 2009 Aralık ayı ortasında binlerce Tekel işçisi işten çıkarmalara ve 4C statüsünde çalıştırma önerisine karşı yürümek için Ankara'ya geldiler. Onların yürüyüşü şiddetli bir polis müdahalesi ile gaddarca bastırılmaya çalışıldı. Yetkinin bu gaddarca kötüye kullanılması Tekel işçileri arasında bir "tam da şimdi havası"nı geliştirdi. Tek bir yürüyüş için Ankara'ya gelmiş olan Tekel işçileri Ankara'da kalıp protestolarını devam ettirmeye karar verdiler. Kışın ortasında Ankara'nın göbeğinde bir çadır-kent ortaya çıktı! 78 gün boyunca her gün yürüyüşler, toplantılar, değişik eylemler vardı. "Ölmek var, dönmek yok!" şiarında kendisini yansıtan işçilerin kararlılığı değildi yalnızca yeni olan; bilakis halkın, her şeyden önce üretimin her dalından işçilerin muazzam dayanışmasıydı yeni olan.

Uluslararası dayanışma da büyüktü. Batı Avrupa'nın birçok ülkesinden işçi delegasyonları Tekel işçilerinin yanına geldiler ve onların mücadeleleri ile dayanışmalarını ilan ettiler. Ne yazık ki hareketin önderliği devrimcilerin, komünistlerin elinde değildi. Hareketin önderliği büyük çapta esas derdi "hukuksal" bir "zafer" ile mücadeleyi bitirmek olan reformist Tek Gıda-İş Sendikası'nda idi. AKP dışındaki egemen sınıf partileri, Tekel işçilerinin mücadelesini kendilerinin AKP hükümetine karşı mücadelesi için kötüye kullanmaya çalıştılar; devrimci ve komünist hareketin zayıflığından dolayı da bunu büyük oranda başardılar. Tekel işçilerinin kararlı mücadelesi, ne yazık ki hükümete karşı mücadele çerçevesinde kaldı ve ücretli çalışma sistemine karşı bir mücadeleye doğru gelişemedi. Sonra bu mücadele, hükümetin işçilerin 4C statüsünü kabul etmeleri için koyduğu müddeti iptal eden ve Anayasa Mahkemesi nezdinde 4C statüsü aleyhine dava açan Danıştay'ın kararından sonra, sendika yönetimi tarafından "zafer" kazanılmış olduğu açıklanarak bitirildi. Mücadelenin böyle bitirilmesine tepki gösteren kesimi sakinleştirmek için belli tarihlerde yapılacağı ilan "genel eylemler" daha sonra da ne yazık ki –ama tarafımızdan beklendiği üzere– en iyi halde aktif sendikacıların, her şeyden önce ama devrimci örgütlerde örgütlü emekçilerin eylemlerine dönüştü. Oysa onlar işçi sınıfının sadece çok küçük bir kesimidir.

Kuzey Kürdistan-Türkiye işçi sınıfının mücadelesi için 1 Mayıs 2010'da önemli bir gündür. 1978'deki genel yürüyüş yasağından bu yana ilk kez bu bir Mayıs'ta İstanbul'da Taksim / 1 Mayıs Meydanında yasaklama olmaksızın tekrar yüründü. 300 binden fazla katılımcısıyla bu 1 Mayıs yürüyüşü "batı dünyası"nda en büyük 1 Mayıs yürüyüşü idi. Bununla ilgili yasaklama yasasını değiştirmeksizin, yasağın uygulamadan kaldırılması bir lütuf işlemi değildi; bilakis bu, işçi hareketi ve devrimci hareketinin yoğun mücadeleler sonucu elde ettiği bir kazanımdı. Bu yasağın kaldırılmasına değin İstanbul'da her 1 Mayıs'ta pratikte olağanüstü hal gündemdeydi; her defasında, devrimci güçlerin Taksim'e girmeye çalıştıkları ve egemenlerin gaddar faşist devlet zoruyla yasağı uygulamaya çalıştıkları şiddetli çatışmalar vardı. 1 Mayıs İstanbul'da İstanbullular için karmaşa ve devletin gaddar faşist terörü demek idi. Bu durumun sürüp gitmesinde artık hiçbir çıkarı olmayan AKP hükümeti geçen sene bir yasayla 1 Mayıs'ı tatil günü ilan etti ve bu yıl da İstanbul'da bu yasağı pratik olarak kaldırdı. 300 bin emekçinin yürüyüşünde belirtmeye değer hiçbir şiddet eylemi, çatışmalar vs. olmadı; çünkü devlet zoru 32 yıldan bu yana ilk kez yürüyüşü dağıtmaya çalışmadı. 300 binin yürüyüşü işçi hareketinin potansiyelini başarılı bir şekilde gösterdi.

Köylü Hareketi: **Köylünün özgün talepleri**yle birlikte kitle hareketi olarak bu hareket, işçi hareketinden daha zayıftır. Köylü hareketi içinde son yıllarda bir çevre bilinci de gelişmekte, çevre taleplerine sahip mücadeleler köylü mücadelelerinde önem kazanmaktadırlar.

Türkiye'deki ***kadın hareketi*** kendisini kitle hareketi olarak yavaş ama sürekli olarak geliştirmektedir. Emekçi kadınlarda kendilerine özgü taleplerle

kadınların kendi başlarına bir hareketi olarak mücadele etmek isteği güçlü bir şekilde gelişirken, bu istem devrimci örgütlerin çoğu tarafından hâlâ gözardı edilmekte ve kadınların kendi başlarına hareketi feminist ve bölücü olarak ret edilmektedir.

Kadın hareketi yanında Gay - Lezbiyen - Bi- ve Transseksüel Topluluğunun mücadelesi de demokratik haklar için kendi başına bir mücadele olarak gelişmektedir.

Yüksekokul, üniversite öğrencileri ve okul öğrencilerinin demokratik ve ekonomik talepleri için ***mücadelesi*** Türkiye'deki kitle hareketi içinde küçümsenmeyecek bir rol oynamaktadır. Daha sonraki tüm devrimci ve komünist örgütler altmışlı yılların sonlarına doğru bu hareketin içinden çıkmışlardır. Bu hareketin seviyesi bugünlerde çok yüksek değildir; ama o belli potansiyele sahiptir ve 12 Eylül 1980 den sonra içinde bulunduğu derin siyasetsizleştirmeden büyük oranda kendisini silkelemiştir.

Emekçilerin son on yıllarda Antakya - Arabistan / Kuzey Kürdistan / Türkiye'deki ***en güçlü kitle hareketi*** kuşkusuz ***Kürt ulusal hareketi***ydi ve hareketidir. Bu gelişmede burjuva milliyetçi örgüt PKK ve onun tarafından yönetilen silahlı mücadele belirleyici rol oynamaktadır. Bu örgüt kendisini gittikçe daha açıkça bir reformist çizgide geliştirmiştir. Başkanı Abdullah Öcalan'ın kaçırılması, tutuklanması ve Türkiye'ye teslim edilmesinden sonra o, Türk devletinin denetimi altında "yekpare Türkiye'nin güçlenmesi"ni açıktan açığa siyasi hedef ilan etti. PKK, kendisini "güneş" olarak kutlatan başkanının izinde gidiyor. PKK politikasını eskiden olduğu gibi bugün de Türk devletinin elinde tutsak olan başkanının öne sürdüklerine göre belirlemektedir. Öcalan için, çatışmayı barışçıl bir şekilde çözmek sözkonusu olduğunda, kendisini biricik görüşme muhatabı olarak ortaya koymak sözkonusudur. PKK politikası bütünüyle Türk devleti ile barışmaya yöneliktir. Oysa o hâlâ savaş yürütmektedir. Silahlı mücadele sadece PKK'ni –her şeyden önce A. Öcalan'ı– pazarlık ortağı olarak kabul ettirmek için bir rol oynamaktadır. PKK, kendisinin –veya A. Öcalan'ın– pazarlık ortağı/muhatabı olarak resmen kabul edilmesi halinde, sayısız kez tek yanlı ateşkes ile silahları bırakmaya hazır olduğunun işaretini verirken, Türk devleti bunu bugüne kadar kesinlikte reddetti. AKP hükümeti, PKK karşısında, bir yandan PKK'ye karşı savaşı sürdürürken, bunu Kürt sorununda bazı reformlarla birleştiren bir siyaset yürütmektedir. Bu "yeni açılım" denen politikanın sonu PKK'nin silahlı örgüt olarak bütünüyle tasfiye edilmesini, Güney Kürdistan'a kaçan ve Güney Kürdistan'da BM kamplarında yaşayan Kürtlerin kendi eski köylerine geri dönmelerini, Güney Kürdistan'daki askeri kampların dağıtılmasını, savaşçıların çoğunun Türkiye'ye geri dönmesini, onların "toplum"a yeniden kazanılmasını öngörmektedir. PKK'nın birkaç yüz yönetici kadrosu için ise, bu politikada, bazı Avrupa ülkelerinde siyasi mülteci olarak bir yaşam öngörülmektedir. AKP, bu bağlamda kitlelerin savaş yorgunluğu ve onların güçlü bir şekildeki barış özlemi üzerine spekülasyon yapmaktadır. Bu siyaset hakkında Irak'taki işgalci güç

ABD ve Güney Kürdistan'daki yerel hükümet ile uzlaşıldığı da görülmektedir. AKP'nin bu iki yönlü siyasetine, gerek Türk şahinleri tarafından "ihanet politikası" ve "teröristlere destek politikası" olarak karşı çıkılmakta, gerekse PKK –Öcalan– tarafından "Kürt davasının için en büyük tehlike" olarak değerlendirilmekte ve karşı çıkılmaktadır. Böylece legal olarak ortaya çıkan Kürt siyasetçilerinin Kuzey Kürdistan ve Türkiye'deki kitlesel tutuklanmaları artmaktadır. Örneğin yeni açılım çerçevesinde Güney Kürdistan'dan –kısmen PKK kamplarından– gönüllü olarak Türkiye'ye ilk gelen PKK taraftarları aleyhine sonradan dava açıldı. Yargının, ordunun ve polisin belirli kesimleri bununla "açılım siyaseti"ne karşı çıkmakta ve Kürtler için Türkiye'de legal olarak siyaset yapma imkânının olmadığı sinyalini vermektedirler. Böylece hem Türk Ordusu, hem de 01.06.2010'dan itibaren tek taraflı ateşkes ilan eden PKK de savaşı yoğunlaştırmaktadır. PKK askeri ve polisin seçilmiş hedeflerine bombalı saldırılarla savaşı Kuzey Kürdistan dışındaki bölgelere de taşımaya çalışırken, Türk Ordusu PKK'nin Güney Kürdistan–Kuzey Irak'taki üslerine yeni büyük bir saldırıya hazırlanmaktadır. Türkiye'de yeni açılım siyaseti ile de birçok tabunun yıkıldığı ve her yerde ve açıktan açığa çözüm olanakları üzerine tartışıldığı tüm gelişme içinde önemlidir. Buna karşın 2010 yazı, Kürt ulusunun ulusal hakları için mücadelesinin bastırıldığı, faşist Türk devletinin PKK'ye karşı savaşındaki en kanlı yazlardan biri olmaya adaydır.

Kürt ulusal hareketi eskiden olduğu gibi bugün de KK-T'deki en büyük kitle hareketidir. Oysa o artık düzen içi, düzenle uyumlu reformist bir kitle hareketidir. Onun yer yer radikal söylemlerle ortaya çıkması, Türk faşist devletinin ona PKK tarafından yapılan önerileri kabul etmemesinde yatmaktadır. Devlet PKK'nin kendisini fesih etmesini ve teslim olmasını istemektedir. Bu hareket içinde hâlâ var olan devrimci potansiyeli komünist mücadele için kazanmak önemli bir görevdir. Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan) faşist Türk devletine, burjuva milliyetçiliğe ve reformizme karşı mücadelede kitleler içinde kök salabilirse, bu ancak o zaman mümkündür. Bu, zorlu bir görevdir, ama bu görevi çözmeksizin Türkiye ve Kuzey Kürdistan emekçilerinin ortak düşmana karşı mücadelede bir birliğine de ulaşılmaz. Biz bu görevi çözmeliyiz ve çözeceğiz.

Örgütlü sol hareket:

Sosyal demokrasinin solundaki örgütlü sol harekette bir yanda;

(legal) açık sol, kendisini sosyalist, kısmen komünist adlandıran partiler bulunmaktadır. Bu partilerden hiçbiri gerçekten sosyalist değildir. Bunlardan hiçbiri gerçekten de kitle etkisine her şeyden önce işçi sınıfı hareketi içinde sahip değildir. Belki de onların asıl gücünü en berrak bir şekilde seçimlerde görmek mümkündür. Hepsi birlikte belki oyların yüzde 1'ine ulaşmaktadırlar.

Devrimci sol kesim ise faşist Türkiye'de zorunlu olarak gizli (illegal) örgütlüdür. Doğal olarak bu, onların hiçbir açık çalışma yapmadıkları anlamına gelmemektedir. Gazeteler, dergiler çıkarmakta, sendikalar gibi açık kitle örgütleri içinde çalışmakta olup, kısmen kendilerine ait "kitle" örgütleri, "kültür merkezleri", "halkevle-

ri" vs. vardır; ama partiler olarak yasadışıdırlar. Tüm bu örgütler kendilerini sosyalist, komünist, marksist-leninist veya maoist adlandırmaktadır.

Üç ana akım vardır:

Eski AEP taraftarları, Castroist ortayolcu gruplar ve Maoistler.

Görüşümüze göre dışımızdaki tüm devrimci sol örgütlerin ortak bir niteliği, onların somut durumun değerlendirilmesinde subjektif davranmaları ve usturupsuz abartmalarıdır. Kitlelerin kendiliğinden hareketini abartmaktadırlar. Kendilerinin durumunu, başarılarını, hareket içindeki gerçek etkilerini abartmaktadırlar. Antakya-Arabistan/Kuzey Kürdistan/Türkiye'deki devrimci sol örgütlerin yayın organları incelendiğinde, Antakya-Arabistan/Kuzey Kürdistan/Türkiye'de devrimin artık kapı eşiğinde bulunduğu sonucuna pekâlâ varılabilir. Bunlara göre devrim önümüzdeki günlerde, aylarda vs. patlak verecektir. Ve bu örgütlerden her biri emekçi kitleler içinde kök salmıştır ve onların mücadelelerini yönetmektedir.

Oysa bu tablonun dilek-istek olmaktan başka gerçek durumla pek fazla ilgisi yoktur! Görüşümüze göre bu dileği gerçek haline dönüştürmek için önce gerçeği olduğu gibi kavramak gereklidir!

Ve biz: BP (KK-T) 29 yıldan bu yana varız. Bu 29 sene içinde siyasi çehremizi ortaya çıkardık ve bir yurtdışı örgütü olmaktan çıkarak kendimizi Antakya-Arabistan/Kuzey Kürdistan/Türkiye'de işlemekte olan bir örgüte doğru geliştirdik. 2009 da 9. Kongremizi yaptık. Bu kongrede parti programını çıkardık. Program üzerine tartışmalarda devrim aşaması hakkında esaslı bir çelişki vardı. İki program taslağı vardı. Antakya-Arabistan/Kuzey Kürdistan/Türkiye'deki devrimin aşamasını bir demokratik halk devrimi olarak tanımlayan program çoğunlukla kabul edildi. Görüşler arasındaki esaslı mücadeleye karşın partinin bölünmeye gitmemesi bizim nasıl bir proleter tartışma kültürüne sahip olduğumuzu göstermektedir.

Ana görev: Bolşevik partinin inşası: Biz, her bir ülke komünistleri için en önemli şeyin bir Bolşevik bir partinin yaratılması ve inşa edilmesi olduğu görüşündeyiz. Bu parti sınıf mücadelesi içinde inşa edilmelidir. Bu parti işçi sınıfı içinde kök salmış olmalıdır. Bizler, her bir Bolşevik parti inşasının iki aşamadan geçmesi gerektiği, geçmek zorunda olduğu görüşündeyiz. Parti inşasının birinci aşamasında partinin ana görevi, proleteryanın öncüsünün komünizm için kazanılmasıdır. Biz hâlâ daha bu birinci aşamada bulunuyoruz. Proleteryanın öncüsünü kazanmak için sistematik bir şekilde çalışıyoruz. Bu nedenle güçlerimizi proleteryanın mücadelesi üzerinde yoğunlaştırıyoruz. İşletmelerde yerleşmeye ve örgütlenmemizi işletme hücreleri temeline dayandırmaya çalışıyoruz. Gerici sendikalar içinde sınıf mücadeleci bir çizgi için çalışma yürütüyoruz. Tüm pratiğimiz bize bu çalışmanın çok zor ve uzun soluklu olduğunu ve bu çalışmadan kısa vadede büyükçe başarılarının beklenmemesi gerekliğini göstermektedir. Oysa bunun proleter parti için ve proleter devrimin zaferi için biricik doğru yol olduğunu bize Marksizm-Leninizm öğretiyor ve komünist dünya hareketinin deneyimlerinden ve kendimizin tecrübelerinden bunu biliyoruz.

DÜNYA EKONOMİK KRİZİ VE ULUSLARARASI MALİ KRİZ KONUSUNDA BOLŞEVİK PARTİ'NİN KATKISI

Görüşümüze göre marksist-leninist ve devrimci hareket içinde "kriz", "ekonomik kriz", emperyalizmin "genel krizi", "devrevi kriz", "kriz devresi", "bir devrevi krizin aşamaları", vs. kavramlarının içerikleri üzerine büyük bir kafa karışıklığı vardır. Marksizm-Leninizm'de bu kavramların görüşümüze göre nasıl tanımlandığı, neleri temel almamız gerektiği hakkında UMLPÖ'lerin 8. Konferansı ile ilgili olarak tavrımızı "Emperyalizmin Ekonomik Krizi ve Bunun Beraberinde Getirdiği Sonuçlar" başlığı altında ortaya koymuştuk. Bunu yinelemek istemiyoruz.

Güncel konuya geçmeden önce orada ortaya konan kavram belirlemelerinden şunları vurgulamak istiyoruz:

1— Bugün **kapitalizmin genel kriz**inden ancak, emperyalizmin can çekişen kapitalizm olduğu, üretici güçlerin engelsiz gelişebilmesi için biricik alternatifin, emperyalizmin proleter dünya devrimi ile yerle bir edilmesi olduğu anlamında sözedebiliriz.

Ama dünyanın iki sisteme bölünmüş olduğu anlamında, bugün "kapitalizmin genel krizi"nden söz edilemez. Kapitalizm, revizyonistlerin yardımıyla ve kısmen de komünistlerin hatalarıyla, yani bizim hatalarımızla, Birinci Dünya Savaşı'ndan öncekine benzer bir durumu, yani emperyalizmin dünyaya bütünüyle egemen olduğu, sosyalist ve hiçbir halk demokratik iktidarın bulunmadığı bir durumu yeniden yaratmayı başardı. Bu, her ne kadar her halükârda proleter dünya devrimi için geçici bir yenilgi durumu olsa da, olgudur. Görüşümüze göre kendilerini sosyalist olarak adlandıran örneğin Çin Halk Cumhuriyeti, Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti, Küba, Venezuela vs. gibi görece "bağımsız" ekonomilerin, çeşitli sol güçler tarafından emperyalist dünya sistemi dışında bulunan güçler olarak görülmesi ve hatta sosyalist olarak değerlendirilmesi–propaganda edilmesi ve desteklenmesi bir yanılsamadır. Bu ülkelerin varolmasını kısmen çıkış noktası alarak veya işte "emperyalist dünya sistemine karşı işçi sınıfı ve ezilen halkların mücadeleleri var; sosyalizm uğruna mücadele eden zayıf da olsa marksist-leninist güçler bulunuyor; o bakımdan emperyalizm genel bir krizin içinde bulunuyor" şeklindeki gerekçelendirme de görüşümüze göre Marksizm-Leninizm'e dayanan bir tahlil değildir. İçinde bulunulan durumda sanki bir yenilgi yokmuş gibi davranmak bizi ilerletmez. Bu nedenle bugün bunalımdan söz ettiğimizde devreleri titizlikle incelemeliyiz ve salt "sürekli olarak kes-

kinleşen" bir "genel kriz"den vs. söz etmemeliyiz.

2— Bugünkü emperyalist dünyada tedavülde bulunan mali araçların yaklaşık olarak % 85'i üretimde (sanayi, tarım, bunlarla bağlantılı hizmet sektörü) kullanılmamakta; bilakis spekülatif alanda kullanılmakta, spekülatif işlerde çoğalmakta veya spekülatif işlerde imha edilmektedir. Burada salt spekülatif işlerle "kazanılan" veya "kaybedilen", gerçek üretim ve tüketimden görece bağımsız hareket eden muazzam miktarlar sözkonusu olduğundan; belirtileri çok çabuk düşen borsa değerleri olan, "real ekonomi"den görece bağımsız ve daha sıkça ortaya çıkan mali krizler de vardır. Real ekonomiden görece olarak bağımsız olan mali krizlerin bu görünümü aslında bütünüyle yeni bir şey değildir, ama bu bunalımlarda "kaybolan" (aynı zamanda yükseliş zamanlarında kazanılan) para sermayesinin hacmi eskisinden çok daha büyüktür. Mali kriz bir kez başladığında onun real ekonomik gidişatı olumsuz olarak etkimesi kaçınılmazdır. Endüstri, tarım ve hizmet sektöründeki tüm büyük tekeller banka sermayesiyle içiçedir; bizzat real ekonomi tekelleri spekülatif işler yapmaktadırlar; bundan dolayı her ciddi mali krizin real iktisatta da kendisini hissettirmesi kaçınılmazdır.

3— Dünya ekonomisi ile ilgili olarak, birkaç az sayıda emperyalist büyük güçlerdeki gelişmelerin, dünya ekonomisinin gelişmesi için, eskiden olduğu gibi şimdi de belirleyici olduğunun bilinmesi önemlidir. Ve bu emperyalist büyük güçler arasında ABD eskiden olduğu gibi şimdi de başrolü oynamaktadır. Dünyadaki satın alma gücü paritesine (puchasing–power parity) göre real gayrisafi iç ürünün % 20,5'ini 2009 yılında ABD yaratmıştır; burada avro bölgesinin payı % 15,2; Japonya'nın payı % 11,1'dir. "Yedi endüstri ulusu" (Major Advanced Economies) (G7) hep birlikte dünya gayrisafi sosyal ürününün % 41'ini yaratmaktadır. Uluslararası istatistiklerde "advanced economies" olarak adlandırılan kişi başına 10 bin dolardan fazla GSYİÜ'e sahip 33 devlet hep birlikte dünya GSYİÜ'nün % 53'ünü yaratmaktadırlar. Burada iki şeye dikkat edilmelidir: 1. "Sanayi devletleri" arasında, eskiden olduğu gibi şimdi de hâlâ en güçlü emperyalist güç olan ABD aleyhine —yavaş da olsa— bir ağırlık kayması vardır. Tek başına hiçbir emperyalist güç ABD karşısında duramaz, ona ekonomik olarak ulaşamaz veya geçemez. 2. "Emerging and developing economies" (Yükselen ve gelişen ekonomiler) denenlerin ağırlığı dünya çapında büyümektedir Gelişme onların dünya ekonomisindeki ağırlığının gittikçe daha büyümesi yönündedir. Örneğin 2009'da Hindistan'ın dünya GSYİÜ'ndeki payı % 5,1 iken, 2009 da Çin'in satın alma paritesine göre dünya GSYİÜ'nün % 12,5'unu üretti. Rusya'nın payı % 3 ile yaklaşık olarak Fransa veya İngiltere'ninki ile aynı büyüklükte idi. Dünya GSYİÜ'ndeki % 2,9'luk payı ile Brezilya da büyükler arasında sayılıyordu. BRIC devletleri denenlerin payı dünya GSYİÜ'nün % 23,5'i idi ve yükselme eğilimine sahipti. (*)

2000 yılının ikinci yarısında dünya ekonomisinde bir bütün olarak —Çin'de süren güçlü büyümeye karşın ve Japonya'daki toparlanma evresine rağmen— kendisini herşeyden önce ABD ve AB bölgesindeki üretim ve ekonomik büyümedeki gerilemede gösteren yeni bir kriz döneminin başlangıcı kendisini gösterdi.

ABD, Afganistan ve Irak'taki savaşlar dolayısıyla, askeri sanayiye muazzam tutarlar aktararak, endüstri üretimini ve tüketimi teşvik etti. Böylece krizin derinleşmesi durduruldu ve eğilimin yönü değiş-

tirildi.ABD, savaşlarla bu eğilimi dönüştürmeyi başardığında, büyük güçler açısından dünya ekonomisinin en zayıf halkası AB idi ve burada birinci sırada Almanya bulundu. Bu ülkeler de işçilerin sömürülmesinin yoğunlaştırılmasıyla, büyük sermayeye vergi muafiyetlerinin getirildiği yeni "konjonktür programları" ile ve doğal olarak tüm emekçilerin sırtına bindirilen sözde tasarruf programlarıyla, bulundukları kuyudan çıkmaya canla başla çabaladılar. Bir kez daha bunu başardıkları gibi göründü. 2003-2006 arasında dünya üretimi —toplamda— yıllık ortalama olarak % 4,8 arttı; bununla şimdiye kadar izlenen orta vadeli büyüme eğilimi olan % 3,3'ten daha belirgin bir şekilde hızlı büyüdü. 2006'da dünya ekonomisinin genişlemesi sürdü. Real GSYİÜ % 5'lik bir oran ile 2005 yılındakinden hatta daha hızlı yükseldi. Yani ABD tarafından yürütülen savaşlarla ortaya çıkan eğilim dönüşümü ile devrenin normal gidişatı kesintiye uğradı ve yapay bir "kalkınma evresi"ne geçildiği bir durum ortaya çıktı.. Ne var ki bu yükseliş, endüstri devletlerinde tümden, ama her şeyden önce ABD'de 2006 yılı boyunca gücünü yitirdi. Ekonomik büyüme 2006'da ABD'de 2003'ten beri ilk defa % 3'ün altına düştü. Buna karşı Japon ekonomisi 2006'da % 4,6'lık büyüme ile yükselişini sürdürdü. Avro alanı 2006'da ortalama % 3,6'lık bir büyüme oranı ile 2003'ten bu yana en yüksek büyüme oranına ulaştı.

Yukarıda belirtildiği üzere dünya GSYİÜ'nde % 20 paya sahip ABD'deki büyüme hızının gerilemesi 2007'de devam etti, yapay kalkınma evresi sona erdi ve yeni bir kriz devresine girildi. Bu devrede dünya ekonomisindeki kriz kendisini, herşeyden önce Çin ve Hindistan'da devam eden yüksek büyüme oranları ve avro alanında ve Japonya'daki ölçülü gerileme sayasinde, dünya ekonomik gelişmesinin hızının düşmesi olarak gösterdi. Örneğin 2006'da dünya GSYİÜ'ün gelişmesi % 5'ten 2007'de % 4,5'a düştü. Ne var ki endüstri devletlerindeki gerileme % 2,9 ile çok daha belirgin idi.

Bu devrevi kriz gelişmesine ek olarak 2007'nin dördüncü çeyreğinden itibaren ABD'de gayrimenkul fiyatlarının düşmeye başlaması ile ve bunun akabinde ABD'de hisse senetleri kurlarının düşmesiyle (Mortgage Krizi) bir mali krizin başlaması gündeme geldi. Eğer Mortgage Krizi bir türlü önlemezse bunun bir dünya mali krizine yola açma tehlikesi vardı. Böyle bir dünya mali krizi devrevi krizi de derinleştiren bir rol oynardı. ve ABD hükümeti kredi borçlarını üzerleneceği vaadi ile Mortgage Krizi'nin genel bir mali krize dönüşmemesini başarı vaad eder bir şekilde denedi; ama bununla gayrimenkul sektöründeki tüm gelişmenin geri dönmeyen krediler üzerine inşa edildiği açığa çıktığından, önce küçük bankalarda iflaslar başladı. Taşınamaz mal fiyatlarının ve borsa değerlerinin düşüşü gittikçe hızlanarak sürdü. Büyük kredi verenler de —yani gayrimenkul branşındaki büyük spekülatörler— ödeme zorluklarıyla karşılaştılar. Spekülasyonları sigorta eden büyük sigorta şirketleri de zor durumlara girdiler. Eylül 2008'de bela geldi çattı. ABD'nin üçüncü büyük gayrimenkul finansörü Lehman Brothers Bankası ödeme yapamayacak durumda olduğunu beyan etti. Dünyanın en büyük sigorta şirketi AİG kısa bir süre içinde sıradaydı. Lehmann Brothers'in iflası ile dünyanın her yerindeki borsalarda panik satışları patlak verdi; böylece dünyadaki borsa değerleri bir gün içinde hadsiz hesapsız bir şekilde düştü; bir ay içinde dünyadaki borsa değerleri kendilerin en yüksek seviyelerinin üçte biri oranında azaldı. Tüm

dünya mali sisteminin çökme tehlikesi ile karşı karşıya geldi. Emperyalist devletler bu gelişmeye yüzlerce milyarlara mal olan "bankaları kurtarma programları" çıkararak karşılık verdiler. Bu programlar bankalara ve sigortalar gibi iflasın eşiğinde bulunan diğer mali şirketlere kendilerinin daha iyi bir durumda oldukları herhangi bir zamanda geri ödeyecekleri faizsiz krediler sağlamayı öngördü! Yani devletler, sistemin sürebilmesi için spekülatörlerin kayıplarını toplumsallaştırmaktadırlar. Yalnızca ABD ve avro bölgesi devletleri bu programlar için toplam 3 trilyon 350 milyar dolar hazır bulundurdular. Bu emperyalizmin tarihindeki en büyük hacimli mali kriz ve en büyük hacme sahip devlet transfer icraatı idi. Sadece emperyalist devletlerin bu muazzam müdahalesi ile tüm dünya mali sisteminin çöküşü geçici olarak engellendi. Ne var ki, buna muazzam yeni borçlanma vasıtasıyla ulaşıldı. Bu ise gelecekteki çok daha büyük mali krizin fitilini koymaktadır.

2008'in üçüncü çeyreğinde zirvesine ulaşan enternasyonal mali kriz devrevi krizi de olumsuz etkiledi. Öyle ki, bu dönemde depresyon evresine çok çabuk, iki yıl içinde ulaşıldı; dahası bu aşama da her şeyden önce devlet müdahaleleriyle epeyi kısa —yaklaşık bir yıl— sürdü. Dünya ekonomisin büyümesi 2008'de % 1,9'a geriledi. ABD yüzde 0,4 ile nerdeyse hiç büyümeye sahip bile değildi. Japonya hatta yüzde –0,7 yıllardır ilk kez yine büyüme yerine küçülme yaşadı. Batı ve Orta Avrupa'da % 0,9'luk bir ekonomik büyüme kaydedildi. Aslında dünya çapında % 1,9 büyümenin bulunması, hep birlikte yüzde 5,7'lik bir büyüme kaydeden "eşik ülkeleri"nin yine görece yüksek büyüme oranında yatmaktadır. 2008, dünya mali krizinin real ekonomik gelişme üzerine olumsuz etkilerinin henüz tam olarak yansımadığı bir yıldı. 2009 ise, yeni devrevi bunalımın en düşük noktaya ulaştığı yıldır; İkinci Dünya Savaşı'ndan bu yana toplamda dünya ekonomisi yüzde –1,0 ile ilk kez reel olarak küçülmüştür. Bu küçülme sanayi ülkelerinde yüzde –3,6 ile dünya ortalamasından daha yüksektir. % 8,6'lık bir büyüme ile Çin, % 5,7'lik bir büyüme ile Hindistan, küçülmenin çok daha büyük olmasını önleyen ülkelerdir. Ne var ki, dünya ekonomisinin geriye gidişi 2009'un üçüncü çeyreğinde en düşük noktasına ulaştığı; bu kriz devresinde 2009'un dördüncü çeyreğinde canlanma evresine ulaşıldığı da görülmektedir. Dördüncü çeyreğin sayıları ölçülü bir büyümeyi yeniden göstermektedir. 2010 yılında dünya ekonomisinin % 3 ile % 4 arasındaki toplam bir büyümesi bu gidişata uygundur. İkinci Dünya Savaşı'ndan bu yana ilk kez bu bunalım döneminde bir küçülmenin ortaya çıkması, bu kriz devresinde kuşkusuz emperyalist dünyanın en ağır mali bunalımı ile devrenin depresyon evresinin birbiriyle üst üste gelmesinde yatmaktadır. Her şeyden önce gayrimenkul sektöründe spekülasyon balonlarının çıkış noktası olduğu mali krize karşı başka bir balonla, devlet borçları balonuyla mücadele edildi. Bu yeni balonun nemenem bir şey olduğunu 2010 ilkbaharında Yunanistan örneğindeki sonuçlarıyla yaşadık. Devlet iflası! Devlet mali yükümlülüklerini artık yerine getiremiyor. Devlet tahvilleri nerdeyse sıfıra düşüyor. Sistem içindeki biricik olasılık, bu devlete verilen yeni borçlarla "müflis devletin kurtarılması"dır. Bu ise bu devletin bağımsızlığı pahasına ve devlet borçlarının hem bu devletin borçlarının, hem de çoğunun bizzat kendileri gırtlaklarına varıncaya kadar borç içinde yüzen alacaklı devletlerin de borçlarının büyümesiyle gerçekleşmektedir. Yani

tüm emperyalist dünya iktisadı, sürekli olarak büyüyen bir borçlar balonunun üstünde oturmaktadır! Bu ise emekçilerin sırtlarına muazzam yeni yükler binmesi —sömürünün yoğunlaşması, kazanılan hakların budanması, daha çok baskı gelmesi— anlamına gelmektedir! Oysa borçlar balonu öylesine büyük ki, o bu önlemlerle bile giderilemez. Mali kriz sadece görünürde aşılmıştır. Gelecek ve çok daha büyükçe mali krizin temeli bu krizden kurtulma sırasında atılmıştır.

Bu sorunda şu önemlidir:

Devrimci çalışma, işçilerin ve emekçilerin devrim için aydınlatılması ve onların örgütlenmesi, güncel bir ekonomik krizin olup olmadığına, bu krizin ne kadar derin olup olmadığına vs. bağlı değildir.

Konjonktür nasıl olursa olsun, bizler devrimci çalışma yapabiliriz ve yapmalıyız.

Bunalımlar bize emperyalizmin asalak ve çürüyen kapitalizm olduğunu açıkça göstermektedir.

Krizler kapitalizmin kaçınılmaz refakatçileridirler. O bakımdan krizin emekçiler için korkunç olan görünümlerine ve sonuçlarına karşı mücadele zorunlu bir şekilde kapitalizmin yerle bir edilmesi için mücadele olarak yürütülmelidir. Kapitalist sistemin çerçevesini, onun kendisini sorgulamayan krize karşı mücadele programları —örneğin Dünye Sosyal Forumu önderlerinin programları gibi— gözboyamadır. Burjuvazinin medyası her krizde tek tek kapitalistleri, "kötü yönetim" uygulayan menajerleri, "gözü doymayan" tek tek bankacıları ve borsacıları, sistemi temize çıkarmak için hedef göstermektedir. Oysa krize sebep olan sadece bu günah keçileri değildir. Kapitalizm krizi içinde barındırmaktadır. Bizler emekçilere, krizsiz kapitalizmin düşünülemez olduğunu —kapitalistlerin ve onların devletlerinin kurtarma programları bunun için bize bir dizi malzeme sunmakta— göstermeliyiz.

Krizin külfetlerini işçi ve emekçilerin sırtlarına bindiren büyük patronların ve onların devletinin siyasetine karşı tabii mücadele etmeliyiz. Ücretlerimize, kazanılmış haklarımıza, yaşam koşullarımıza yönelik her somut saldırıya karşı mücadele etmeliyiz. Ne var ki, kapitalizm var olduğu sürece gittikçe yeniden krizlerle karşı karşıya geleceğimizi de bilmek zorundayız.

Kriz zamanlarında krizlerin sonuçlarına karşı direniş de gelişebileceğini kapitalistler ve onların devletleri bildiklerinden onlar emekçileri uyutan politikaları güçlü bir şekilde geliştirmektedirler. Bunlar içinde en çok kullanılanı "hepimiz aynı kayıkta oturuyoruz, hepimiz kemerleri daha da sıkmalıyız, fedakârlıklar yapmalıyız" ve benzerleridir. Bunların hepsi kuyruklu yalandır! Bir diğer rağbet gören araç Keynes siyaseti yönünde politika değiştirmedir; bu bağlamda devlet diğer zamanlardan çok daha fazla ekonomiye dolaysız müdahale etmektedir. Bunalım zamanlarında burjuvazinin bir aracı da, işçi ve emekçileri "ortak ulusal çıkarlar" için —aslında bu büyük sermayenin çıkarıdır— kendisi ve devleti etrafında toplamak için, onların mücadelelerini bastırmakta kullandığı savaş politikasıdır.

Tüm bu bağlantıları işçiler ve emekçilere yorulmak bilmeksizin taşımak, krizin sonuçlarına karşı mücadeleyi kapitalizme karşı bir mücadeleye yorulmak bilmeksizin geliştirmek marksist-leninistlerin görevidir.

Kapitalizm krizdir!
Kapitalizm savaştır!

(*) Sayıların kaynağı: "World Economic Outlook: Rebalancing growth İMF, Nisan 2010, s. 148)

5. GÜNDEM MADDESİ:

SÖZDE ANTİ "TERÖR" SAVAŞI VE TERÖRİZM KIŞKIRTMASINA VE FAŞİZME KARŞI MÜCADELE KONUSUNDA BOLŞEVİK PARTİ (KUZEY KÜRDİSTAN-TÜRKİYE)'NİN KATKISI

"Uluslararası terörizme karşı savaş!": Bütün ülkelerin burjuvazisi ordularını yurtdışı görevlerine, işgal savaşlarına yolladıklarında bugünkü savaş şiarlarıdır bu. "Uluslararası terörizme karşı savaş!": Bütün ülkelerin burjuvazisinin emekçilerin demokratik haklarını ağır bir şekilde budadıklarında, her türlü radikal muhalefeti silah zoruyla da bastırdıklarında, ülke içinde faşistleşmeyi ilerlettiklerinde kullandıkları savaş şiarıdır bu.

Onların terörizm olarak adlandırdığı aslında kapitalizmi sorgulayan radikal siyaset, emperyalizme karşı mücadele, emperyalist işgal siyasetine karşı mücadele, bağımsızlık için mücadeledir. Anda yürüyen Irak ve Afganistan'daki işgal savaşları sözde anti-terör savaşına örneklerdir. Emperyalist propaganda mekanizması, bu savaşların bu ülkelerde, İslamcı teröristlerin "bizim" özgürlükçü-demokratik yaşam temellerimizi tehdit ettiği için ve bu tehlikeye karşı, bunu önceden engellemek için bu savaşın gerekli olduğundan dolayı yürütüldüğünü anlatıyorlar. Kendi halklarını kendi savaşları için kazanmak uğruna emperyalist güçlerin hangi yalanlarla çalıştığını Irak'a karşı savaş yeterince kanıtlamıştır. Saddam Hüseyin Irak'ının kitlesel imha silahlarına sahip olduğu, bu silahları El Kaide'ye verdiği yalanı Amerikan emperyalistleri tarafından "güvenilir bilgi olarak" satılmıştır. Ne birinin ne de diğerinin gerçek olmadığını dünya ancak ilk olarak Irak tarafının 150 binden fazla ölüye sahip olmasına malolan Irak'ın maruz kaldığı bir yıldırım savaşından sonra Irak'ın işgal edilmesi ve S. Hüseyin rejiminin alaşağı

edilmesinden sonra öğrenebildi. Gerçekte ise Amerikan emperyalistleri ve onların müttefiklerinin derdi Saddam rejimiyle sağlanamayan Irak petrollerinin sağlama alınmasıydı. Güya bütün batı uygarlığının özgürlükçü demokrasisini tehdit eden ve ona karşı Afganistan'da da bir önleyici savaş (preemptive Strike) yürütülen El Kaide ile ilgili olarak, bu "islamcı-terörist" örgütün o zamanlar Afganistan'ın Sovyet-Rus işgaline karşı mücadele içinde ABD emperyalizminin bir ürünü olduğu yeterince biliniyor. Bu örgüt o zamanlar ABD yönetiminin direktifleri üzerine CİA'nın etkin yardımıyla, komünizme karşı mücadele için "cesur mücahidin" örgütü olarak inşa edildi. Rus sosyalemperyalizminin çöküşü ve Rus ordusunun Afganistan'dan geri çekilmek zorunda kalmasından sonra islamcıların iktidara gelmesi ve kendilerinin kanlı şeriat rejimini kurması, Rus işgaline karşı mücadelenin gelişmesinin mantığı içinde bulunuyordu. Böylece zaten onlar 11 Eylül 2001'de spekülatif intihar eylemleriyle bizzat ABD'ye vurduklarından, özgürlük savaşçıları birden "islamcı terörist" oldular. Bunu Afganistan'a karşı cezalandırma ve işgal savaşı izledi. Geriye dönüp bakıldığında, ABD yönetiminin bilgisi dahilinde yapılan El Kaide'nin 11 Eylül 2001 eylemlerinin Afganistan'a karşı işgal savaşının sebebi olmadığı, bilakis Afganistan'a askeri müdahaleye sadece vesile sunduğu saptanabilir. Burada ortaya atıldığı gibi demokrasi ve özgürlük vs. adına terörizme karşı mücadele değil, bilakis büyük güçlerin dünya egemenliği uğruna mücadele içindeki çıplak emperyalist çıkarlar sözkonusudur. Burada Taliban iktidarının yıkılması ve Orta Asya petrol ve doğal gaz nakliyat yollarının güvence altına alınması için ABD'nin ve batılı emperyalistlerin işine gelen hükümetin kurulması sözkonusudur; Çin'e ve Rusya'ya karşı askeri üsler sözkonusudur vs. Şimdi " sabık olan" Alman Cumhurbaşkanı Köhler, Afganistan'a Alman askerlerinin gönderilmesini gerekçelendirirken turnayı gözünden vurdu: "Federal Almanya Cumhuriyeti (FAC) gibi ihracat dünya şampiyonu olan bir ülkenin ekonomik çıkarları gerektiğinde askeri araçlarla gerçekleştirilmek zorundadır!" Onun ifade ettiği bu yalın gerçeğin böyle açık sözlü olarak ortaya konması onun devlet başkanlığı makamından zorunlu olarak istifa etmesinden önceki yaptığı son resmi işlem oldu! Çünkü bu açık sözlülük, her şeyden önce Yeşiller tarafından –bu arada aynı Yeşiller doğal olarak ne kadar da "insancıl olan" Alman Federal Ordusunun Afganistan'da bulunmasından yanadırlar– skandalize edildi! Herşeyden önce böylesine yüksek bir devlet makamı işgal ediliyorsa, hakikat böylesine açıktan açığa ifade edilmemelidir! Emperyalistlerin sözüm ona antiterör savaşında, gerçekte sözkonusu olan dünya hegemonyası uğruna bir savaş, nüfuz alanları ve kaynaklar uğruna bir mücadeledir.

Emperyalistlerin işgaline karşı örneğin Irak'ta ve Afganistan'da, Filistin'de halklar elde silah mücadele etmektedirler. Bu, ezilen halkların dünyanın en büyük askeri mekanizmalarına karşı bir gerilla savaşıdır. İşgale, emperyalist işgalci güçlere ve onların yerli yardakçılarına karşı savaş haklıdır. Halkların emperyalizme karşı silah elde kendilerini savunma hakları da vardır. Bu mücadeleyi küçük düşürmek için, birçok sivil insanın kurbanı olduğu, amacına uygun olmayan, doğrudan askeri hedeflere yönelmemiş yanlış intihar eylemleri üzerine dikkat çekilmekte ve işgale karşı tüm mücadele terörizm olarak adlandırılmaktadır. Bu bütünüyle bir sahtekârlık ve kocaman bir yalandır.

Emperyalistlerin işgaline karşı örneğin Irak'ta ve Afganistan'da, Filistin'de halklar elde silah mücadele etmektedirler. Bu, ezilen halkların dünyanın en büyük askeri mekanizmalarına karşı bir gerilla savaşıdır. İşgale, emperyalist işgalci güçlere ve onların yerli yardakçılarına karşı savaş haklıdır. Halkların emperyalizme karşı silah elde kendilerini savunma hakları da vardır.

Çok büyük kesimi de ümitsizlik eylemleri olan, işgal olgusunun sorumlu olduğu direnişçilerin bu tip görüşümüze göre maksadına uygun düşmeyen, yanlış eylemlerinin de gerçek sorumluları son çözümlemede emperyalist işgalciler, onların işgal siyasetleridir.

Gerçek teröristler emperyalistlerdir! Hem içeride, hem de dışarıda terörist olanlar emperyalist ve gerici devletlerdir. Bu terörizm kendisini dışa karşı kendisini bağımlı ülkelere karşı doğrudan askeri müdahale ve işgal savaşları biçiminde göstermektedir. İçte ise kendisini faşistleşmede dışa vurmaktadır.

Her ikisinde de, kitleleri bu siyasetlerin etrafında toplamak amacıyla ırkçılığa bulanmış bir anti İslam kışkırtıcılığı ideolojik manivela olarak demagojik bir tarzda kullanılmaktadır. Biz komünistler olarak İslam'ın tüm diğer dinler gibi başından sonuna kadar tamamıyla gerici bir ideoloji olduğunu bilmekteyiz. Bir şeriat düzeninin halk için dinci faşizmden başka bir şey olmadığını biliriz. Her diğer dinler gibi İslam'a karşı, onun ideolojik olarak ne olduğunun bilincinde olarak mücadele ederiz: Halkın afyonu! Buna rağmen veya tam da bundan dolayı "batılı" ülkelerdeki demagojik ırkçı anti-İslam-kışkırtmalarına da karşıyız. Bu, gerici, faşist bir ideolojiye, siyasete ve pratiğe karşı mücadele yürütmek değil, bilakis halkları başka halklara ve kültürlere karşı sa-

vaşlara hazırlamak için sırf bir kamuoyu oluşturmaktır.

İç faşistleşmede bunun çıkış noktasının her şeyden önce devlet olduğunu tespit ediyoruz. İç faşistleşmede sol çevrelerde faşizm tehlikesinde yanlış bir tarzda, çoğu kez faşist olarak ortaya çıkan gruplar asıl tehlike olarak görülmekte ve faşizme karşı mücadele olarak her şeyden önce bu gruplara karşı mücadele anlaşılmakta ve yürütülmektedir. Mücadelede hatta devlet bir ittifak ortağı olarak görülmekte; ondan bu gruplara karşı daha tutarlı müdahaleci olması talep edilmektedir. Aslında ise çoğu kez devlet kendisinin burjuva, demokratik adlandırdığı siyasetçi güruhlarıyla iç faşistleşmenin etkin aktörüdür. Polis yasalarını keskinleştiren, sansür yasaları çıkartan, Örneğin gösteri/yürüyüş yapma hakkının kaldırılması olmasa da kısıtlanması anlamına gelen yasalar çıkaran, göçmenlere karşı yasalar yürürlüğe sokan, bireyin her özel alanını ortadan kaldıran yasalar getiren ve geçiren, devlet için "şeffaf insanı" yaratan burjuva parlamentolarıdır vs. Etkin bir şekilde faşistler için serbest alanlar yaratan ve sonra kısmen de faşizme karşı mücadele adına kendi eylemlerini demokratik hakların kısıtlanmasının sürdürülmesi ve kısmi olarak kaldırılması için kullanan burjuva devlettir. Açıktan açığa faşist olarak ortaya çıkan örgütler çoğunlukla belirli amaçlar için manipüle edilmiş ve kullanılan "devlet güdümlü" örgütlerdir. Örneğin Türkiye'de Ergenekon denen davalarda açıktan açığa faşist sivil örgütlerin, ordu, polis ve yargı kesimlerinin devlet güdümlü gizli operasyonlarda işbirliği içinde çalıştıkları açıkça gün yüzüne çıkmıştır. Örneğin Almanya'da devletin açtığı NPD'nin yasaklanması davasında, (NPD) yönetici kademesinin üçte birinin devletin ajanları oldukları açığa çıkmıştır. NPD, devletten muaf olmadıklarından dolayı yasaklanamamıştır! Yani faşizme karşı mücadelede bakış açımızı sadece açıktan açığa faşist örgütlerle daraltmamalıyız. Doğal olarak onlara karşı da, onlar herkes için görülebilir bir tarzda açıktan faşizmi propaganda ettiklerinden, açıkça faşist eylemler yaptıklarından mücadele etmeliyiz. Ama faşizme karşı mücadele onlarla sınırlı kalmamalıdır. Dahası görevimiz, faşizme karşı mücadeleyi halen yürüten emekçilere, asıl faşizm tehlikesinin devletten kaynaklandığını, faşizmi etkin bir şekilde ilerletenin bizzat devlet olduğunu göstermektir. Bunda şaşılacak bir şey de yoktur. Gerici burjuva demokrasisi ve faşizm bir ve aynı sınıf diktatörlüğünün her iki biçimidir: Burjuvazinin diktatörlüğü. Burjuvazi kendi sınıf diktatörlüğünü örneğin proleter devrim vasıtasıyla gerçekten tehlike içinde görürse, sınıf diktatörlüğünün demokratik maskesini atmaktan bir an bile geri durmayacak ve faşizme geçecektir; tabii proleterya bu gelişmeyi devrimle engelleyemezse! O bakımdan gerici burjuva demokrasilerinde bugün girişilen faşistleştirme adımları burjuvazi açısından gelecekteki daha keskin sınıf mücadelesi durumlarına hazırlıklardan başka bir şey değildir.

Burjuva demokrasinin gerici biçimde de var olduğu ülkelerde, hem açıktan açığa faşist olarak ortaya çıkan gruplara karşı militanca mücadele etmek, hem de her şeyden önce devletin demokratik haklarımıza her saldırısına karşı, devletin iç faşistleştirme önlemlerine karşı mücadele etmek, "daha başlangıçta durdurmak" şiarı bizim için geçerlidir.

Kapitalizme karşı mücadeleden koparılmış olarak yürütülen faşizme karşı mücadele ya hayaldir veya bir sahtekârlıktır

Faşizmin arkasında sermaye durur – Ona karşı mücadele enternasyonal olmalıdır!

4. GÜNDEM MADDESİNE KATKI

ÇEVRE SORUNU VE MARKSİST- LENİNİSTLERİN GÖREVLERİ

"ÇEVRE SORUNU VE MARKSİST-LENİNİSTLERİN GÖREVLERİ" HAKKINDA BP (KK- T)'NİN KATKISI

Çevre sorunu yeryüzünde insan varlığının bir hayat memat meselesinden başka bir şey değildir. Çevreye verilen zararlar, insanların ve doğal kaynakların sömürüsü temelinde inşa edilmiş üretim tarzları yüzyıllar boyunca doğaya büyük zararlar/hasarlar verdiler.

Daha 19. yüzyılın ikinci yarısında Marks şu tespitleri yapıyordu:

"Kültür ile (toprağın işlenmesi ile) onun derecesine uygun olarak – köylüler tarafından çok sevilen "rutubetin" kaybolması (bundan dolayı da bitkilerin güneyden kuzeye göçetmesi) ve sonunda bozkır oluşması ortaya çıkar. Kültürün ilk etkisi yararlı, sonunda ağaçsızlandırma vs. aracılığıyla harabeleşmedir (...) Sonuç, eğer kültür doğayla uyum içinde gerçekleşmez ve ona ***bilinçli egemen olunmazsa*** *(...)geride çöller bırakılır, İran, Mezopotamya vs., Yunanistan." (Marks'tan Engels'e, 25 Mart 1868, MEE, cilt 32, s. 52-53, Alm.)*

Ne var ki, doğa, kendisini uyarlama, mutasyon vs. vasıtasıyla hep yenileyebildi, böylece doğal çevredeki değişiklikler ve hasarlar, doğal kaynakların imha edilme derecesi yaklaşık olarak 20. yüzyılın sonlarına kadar asla insanlığın ölümkalım sorunu haline gelmedi. Kapitalist üretim tarzı, kapitalistlere doğal kaynakları şimdiye kadar hiç görülmemiş derecede sömürme olanağı veren üretim araçları ve tekniklerinin muazzam gelişmesi, doğanın imha edici sömürülmesine yol açtı; doğada yine şimdiye kadar görülmemiş hasarlara sebep oldu. Kapitalist üretim tarzı gelişmesi içinde insan-doğa ilişkisinde kültürün "hakim olunmayan, bilakis doğaya aykırı gelişimi" ile "bütün zenginliğin asıl kaynakları"nın kurutulduğu" boyutlar yarattı.

Karl Marks, kapitalist tarımın gelişmesi ile ilgili olarak Kapital'de şunları tespit ediyor:

"Üstelik kapitalist tarımdaki her gelişme, yalnız işçiyi soyma sanatı değil, toprağı soyma sanatında da bir ilerlemedir; belli bir zaman için toprağın verimliliğinin artmasındaki her ilerleme, aynı zamanda, bu sonsuz verimlilik kaynağının mahvedilmesine doğru bir ilerlemedir. Bir ülkenin, örneğin Amerika Birleşik Devletleri'nin, kalkınmasına büyük sanayi ile başlatılması ölçüsünde bu tahrip sü-

recinin hızı da o kadar artar. Kapitalist üretim, bu nedenle ve ancak bütün zenginliğin asıl kaynağını, toprağı ve işçiyi kurutarak teknolojiyi ve toplumsal üretim sürecinin kombinasyonunu geliştirir." (Kapital, MEE, cilt: 23, s. 529 vd. Almanca; Türkçesi: Karl Marks, Kapital, 1. Cilt, Sol Yayınları, 3. Baskı, s. 517-518)

20. yüzyılın sonlarına doğru doğal kaynakların tahrip edici bir şekilde sömürülmesi azami kâra tamahkârlık nedeniyle öylesine ilerlemiştir ki, artık yeryüzünde-

ki yaşam koşullarının niteliksel olarak değişmesi doğrultusundaki bir gelişme tespiti yapılabilir.

Bunun en önemli belirtilerinden biri, yerkürenin ortalama ısısının son yüz yıl içinde insanlık tarihinde şimdiye kadar hiç görülmemiş oranda artması, kendisini apaçık bir şekilde gösteren iklim değişikliğidir. 2000'den 2009'a kadarki on yıllık dönem şimdiye kadar ölçülmüş on yıllar içinde açık farkla en sıcağıydı. Yerkürenin ısınma eğilimi her on yılda artmaktadır. Bunun yaşanan sonuçları buzulların erimesinin artması, deniz irtifaının yükselmesi, yağmur yağış örneğinin değişmesi, hava aşırılıklarının artmasıdır. Örneğin en güçlü orkanlar, en büyük sel baskınları vs. vb. son yıllarda kaydedildi ve yaşandı. Kırılan rekorlar rekorları izliyor. Ortalama ısının bu muazzam artışının nedenleri de biliniyor: İktisadın kapitalist bir tarzda "insanca" etkisel icrasıyla doğal sera efektinin muazzam artışı. Bu "insan tarafından yapılan" ısınma her şeyden önce fosil yakıtların kullanılmasıyla meydana geliyor. Dünyayı kapsayan kapitalist-emperyalist tüm sistem enerji tekniği bakımından fosil yakıtların geliştirilmesi ve kullanılması üzerine inşa edilmiştir. Sadece enerji sektörü değil, aynı zamanda kapitalist-emperyalist sanayinin hemen hemen bütün dalları –herşeyden önce yan sanayileriyle birlikte otomobil endüstrisi– yoğun geliştirilip kullanılması nedeniyle de yavaş ama kesinlikle tükenecek fosil yakıtlara bağımlıdır. Fosil yakıtların kullanılması yanında dünya çapındaki ormansızlaştırma (yeni inşaat ve tarım alanlarının "kazanılması") ve yoğun bir şekilde yapılan hayvancılık sera efektinin güçlenmesine katkı sağlamaktadır. Azami kârın yönlendirdiği kapitalist ekonomik uygulamanın muazzam miktarda evrene salınan CO_2 (karbondioksit) denilen sera gazı, metan ve güldürücü gaz gibi diğer sera gazları ile yerküre atmosferinde mevcut sera gazının tabakası gittikçe daha kalınlaşmakta, böylece bir "sera efekti" ortaya çıkmaktadır: Yeryüzünün dış yüzeyinden evrene daha az ısı geri ışınlanmaktadır. Aynı bir serada olduğu gibi ısı yükselmektedir.

Yerküre ısınmasının olası gelişmesi-

ni ve bunun beraberinde getireceği olası sonuçlarını inceleyen ve çeşitli sonuçlara varan çeşitli modeller vardır. Ama tüm bu araştırmalarda herkes, her şeyden önce sözde sanayi ülkeleri –ama salt onlar değil– eğer görmeyen bir gözle bir iklim felaketine doğru gelişmek istenmiyorsa, kendilerinin CO_2 salınımını radikal bir şekilde azaltmak zorunda oldukları konusunda birleşmektedir. Sonra bütün ülkelerin siyasetçileri sözde iklim konferanslarında biraraya gelmekte ve boş laftan başka bir şey üretmemektedirler! Petrol ve gaz lobileri istediklerini kabul ettirmektedir. Sonra atom lobisi devreye girmekte ve atom enerjisinin ne kadar temiz olduğunu ve hiçbir CO_2 salınımına neden olmadığını anlatmaktadır. Atom sanayi lehine reklam yapmaktadır! Bunu nasıl başlarından def edeceklerini bilmedikleri atom atığının yerküredeki yaşam için diğer her şeyden çok daha tehlikeli olduğunu gizlemektedirler. Sermaye yatırımı yapılmakta ve ekonominin çok daha kârlı branşlarında kullanılmaktadır. Fosiller ve atom enerjisi sorunu hâlâ sorun olma konumunu korumaktadır… Dünyanın 50-100-1000 yıl içinde nasıl olacağı kapitalistler için pek fark etmez. Onların ilgisi her şeyden önce bir şey içindir: En kısa süre içinde nerde ve nasıl azami kâr sağlarım?! Onların doğayla ve doğal kaynaklarla ilişkisi onların işçi ve emekçiler karşısındaki duruşu gibidir: Onlar üzerinde egemen olma ve onları sonuna kadar sömürme!

Engels, "Doğanın Diyalektiği" eserinde doğa üzerindeki egemenlik konusunda şunları yazdı:

*"Kısacası, hayvan dış doğadan yalnızca **yararlanır** ve salt varlığı ile onda değişiklikler meydana getirir; insan onda değişiklikler meydana getirerek, amaçlarına yarar duruma sokar, ona **egemen olur**. İnsanın öteki hayvanlardan son ve temel (özsel / BN) farkı budur, bu farkı meydana getiren de emektir.*

Bununla birlikte, doğa üzerinde kazandığımız zaferlerden dolayı kendimizi pek fazla övmeyelim. Böyle her zafer için doğa bizden öcünü alır. Her zaferin beklediğimiz sonuçları ilk planda sağladığı doğrudur, ama ikinci ve üçüncü planda da büyük çoğunlukta ilk sonuçları ortadan kaldıran, bambaşka, önceden görülmeyen etkileri vardır. Mezopotamya, Yunanistan, Küçük Asya ve başka yerlerde işlenecek toprak elde etmek için ormanları yok eden insanlar, ormanlarla birlikte nem koruyan ve biriktiren merkezlerin ellerinden gittiğini, bu ülkelerin şimdiki çölleşmiş durumuna zemin hazırladıklarını akıllarına hiç getirmiyorlardı. (...) İşte böylece her adımda anımsıyoruz ki, hiçbir zaman, başka bir topluluğu (yabancı bir halka / BN) egemen olan bir fatih, doğa dışında bulunan bir kişi gibi, doğaya egemen değiliz; tersine, etimiz, kanımız ve beynimizle ondan bir parçayız, onun tam ortasındayız, onun üzerinde kurduğumuz bütün egemenlik, başka bütün yaratıklardan önce onun yasalarını tanıma ve doğru olarak uygulayabilme üstünlüğüne sahip olmamızdan öte gitmez." (F. Engels, Doğanın Diyalektiği, Maymunun İnsanlaşmasında Emeğin Payı, MEE, cilt 20, s. 452 vd., Almanca; Türkçesi: F. Engels, Doğanın Diyalektiği, Sol Yayınları, 4. Baskı, s. 228-229)

Bu kendini "efendi ve hükümdar" olarak doğanın hâkimi olarak kavrama ve de buna göre davranma, insan–doğa ilişkisi hakkındaki bu yanlış anlayış kapitalizmde âdeta bir inanç haline doğru gelişmiştir. Doğal kaynakların, tüm yaşamın temellerinin kapitalizm-emperyalizmde olduğu gibi böylesi bir oranda, sınırsız ve imha edici sömürülmesi şimdiye kadar

yoktu. Herşeyi sermayenin artması için, en kısa süre içinde azami bir kâr getirmeye uygun ve kullanılır hammadde ve meta olarak görmek kapitalizmin doğası olduğundan buna da şaşmamak gerekir.

Yani kısmen burjuva bilimciler, gazeteciler, siyasetçilerin bile "felaket" olarak adlandırdıkları bir boyuta ulaşan muazzam çevre hasarlarının asıl sebebiyet vericisi kapitalist-emperyalist sistemdir; sömürünün, ücretli emeğin sistemidir, tek kelimeyle kapitalizmdir.

Eğer bu mücadele göz boyama veya kendi kendini kandırma olmasını istemiyorsa, o zaman çevre zararlarına ve felaketlere karşı mücadele kapitalizme karşı bir mücadele olarak, başka bir sistem için bir mücadele olarak, sosyalizm için bir mücadele olarak yürütülmek zorundadır.

Bunu söylediğimizde derhal, oysa ama sosyalizmde büyük çevre hatalarının yapıldığı, bu nedenle çevre sorunlarında sosyalizmin seçenek olamayacağı gerekçelerini duyuyoruz. Bununla ilgili olarak şimdiye kadarki tüm sosyalizmi inşa çabalarının ne yazık ki, ekonomik olarak daha az gelişmiş, sürekli olarak baskı uygulayan emperyalist çevre tarafından tehdide maruz kalan ülkelerde yürütüldüğünü; hepsi yeni olan bu çabaların ilk olarak geliştirilmek zorunda bulundukları; çevre sorununun emperyalizmin sürekli askeri tehditleri sırasında da bilinçli hale getirilemediğini; ne çevreye verilen zararların ne de bunun örneğin 20. yüzyılın son on yıllarındaki olası sonuçlarının ve Sovyetler Birliği'ndeki en gelişmiş sosyalizmi inşa çabası yaklaşık 40 yıl sonra –5 yıl iç savaş, 6 yıl süren dünya savaşı buna dahil edildiğinde– revizyonistlerin iktidarı bütünüyle ele geçirmesiyle kesintiye uğramıştır. Yani birileri sosyalizmin çevre sorununda bir alternatif olmadığını iddia ediyorsa, bu tarihsel bir yalandır. Bilakis sosyalizm çevre sorununda da biricik seçenektir. Çevre sorunu ile ilgili olarak sosyalizm daha yüksek bir toplumsal formasyondur, bu toplumsal şekillenmede;

"... tek tek bireylerce, yeryüzünün özel sahipliği (mülkiyeti / BN), bir adamın ötekine özel sahipliği (mülkiyeti / BN) kadar saçma görünecektir. Bütün bir toplum, bir ulus bile, ya da hatta hepsi bir arada var olan toplumların tümü birden bile, yeryüzünün sahibi değillerdir. Bunlar onun yalnızca zilyedleri, yararlanma hakkı sahipleridirler ve boni patres familias / iyi aile babaları / (ailenin büyük babası / ÇN) gibi onu gelecek kuşaklara, ilerlemiş (iyileştirilmiş / BN) bir durumda devretmeleri gerekir." (K. Marx, Kapital, cilt.III, MEE, cilt 25, s. 784, Alm., Türkçesi: Karl Marks, Kapital, 3. Cilt, Sol Yayınları, 1. Baskı, Ağustos 1978, Ankara, s. 814-815)

Burjuvazi, insanı, insan olması dolayısıyla sebebiyet verici olarak ortaya koyarak, çevreye verilen zararları ve felaketleri kendisinin bir dizi "bilimcileri, medyası, siyasetçileri (her şeyden önce reformist yeşillerle) ordusuyla "sınıfsız" bir sorun olarak sunmaktadır. Böylece tek tek her insan çevre hasarlarından –örneğin son olarak British Petrol' un Meksika sahillerinde "Petrol Arama Adası" ile sebebiyet verdiği petrol "felaketini" ele alalım– asıl sebep vericiler gibi aynı şekilde sorumlu ve yükümlü bulunmaktadırlar! Bununla kapitalist sistem esas hedef olmaktan kendini kurtarmaktadır. Bununla çevre sorununda büyük patronlar ve onların sistemiyle birlikte ortakça bir çözümün pekala olabileceği telkin edilmektedir. Kapitalizmde çevre sorununda insanca adil bir çözümün bulunduğu telkin ediliyorsa, bu bir hayal ve yalandır. Kapitalizm, emperyalizm çevre sorununda da barbarlık içinde çöküştür. Her kim bunu istemiyorsa, sosyalizm için mücadele etmelidir.

DÜNYA EKONOMİK KRİZİ VE ULUSLARARASI MALİ KRİZ VE ULUSLARARASI MARKSİST-LENİNİSTLERİN VE İŞÇİ HAREKETİNİN ÇIKARDIĞI SONUÇLAR

1 Şu anda kapitalizm tarihindeki en derin dünya ekonomik ve mali krizini yaşıyoruz. Bu bunalımın çıkış noktası emperyalist sistemin egemen gücü ABD idi.

Bunun başlangıcından beri sistemin propagandacıları bu dünya ekonomik ve mali krizinin derinliği ve çapını düşük göstermeye çalıştılar. Bazı burjuva ekonomistler ve hükümetler amaca uygun iyimserlik yayarken ve yeniden bir "*konjönktürel kendini toparlama sürecinin tekrar başlaması"*ndan söz ederken, bizzat mali sermayenin Strauss–Kahn, Uluslararası Para Fonu'nun (İMF) şefi, gibi öne çıkan temsilcileri, krizin aşılmasına ilişkin bu hayaller konusunda acil olarak uyarmaktadırlar.

2 Bu kriz, Eylül 2008'de patlak veren mali kriz ile muazzam derecede keskinleşmiştir. Burjuva ekonomistler ve siyasetçiler, tüm bunalımı, spekülasyon işlerinde işin suyunu çıkaran birkaç sorumsuz bankacı ve borsacının tamahkârlıklarından kaynaklanan basit bir mali kriz olmakla açıkladılar. Bu açık-seçik bir yalandır. Gerçekte ise kriz göreceli fazla üretim krizinin ifadesinden ve tekelci sermaye kâr oranının eğilimsel düşüşünün bir sonucundan başka bir şey değildir. Onun sonal nedeni, üretimin toplumsal niteliği ile üretilen meta ve zenginliklerin özel olarak mülk edinilmesi arasında bulunan çelişki, ki bu, egemen kapitalist/emperyalist üretim tarzının temel çelişkisini oluşturmaktadır, yatmaktadır.

3 Bush hükümeti, büyük bankalar ve tekellerin çöküşünü önlemek için çıkışı bütçe açığında ve çok daha büyük devlet borçlanmasında aradı. Bu ise devlet tahvilleri ve doların muazzam emisyonuna yolaçtı. Emperyalist G-8 devletleri de benzer önlemleri uygulamaya soktular. Emperyalist büyük güçlerin hükümetleri ve uluslararası mali sermaye G-20 zirveleriyle şimdiye kadar bir ilk olan bir kriz yönetimi gerçekleştirdi. Enternasyonal mali kuruluşları, bankaları ve tekelleri kurtarmak için, ulusal konjönktür programları sunmak ve bu bunalımın etkilerini kitlelerin sırtlarına yıkmak için Mayıs 2010 a kadar dünya çapında yaklaşık 27 bilyon ABD-Doları harcandı. Bu, 2007 dünya gayri safi ürününün hemen hemen yarısına tekabül eder. Bunu, kendilerinin tüm mali sisteminin iskambil kartlarından bir ev gibi çökeceğinden korktukları için ve de kitlelerin devrimcileşmesi paniğine kapıldıklarından yaptılar.

Uluslararası kriz idaresi bu arada *"avro krizi"* ile bizzat kendisi bir krizin içine girdi ve büyümekteki devlet iflasları tehlikesi açıkça ortaya çıktı.

Yunanistan'daki krizi çıkış noktası alarak krizin yüklerini kitlelere bindirmek için direk uyarlama programlarına geçildi: Ücretlerin düşürülmesi, kamu sektöründe işten atmalar, emekli maaşlarının azaltılması, sağlık hizmetlerinde, işsizlik paralarında ve sosyal yardımlarda kısıtlamalar ve katma değer vergisinin yükseltilmesi vs.

4 Çin, krizi ABD ve Avrupa'dan bile daha yüksekçe bir miktarı kapsayan bir devlet mali müdahalesi ile atlatmaya çalışıyor. İhracatın dibe vurması nedeniyle tüketimi teşvik etmek için 1,3 bilyon ABD doları yatırdı. Bu nedenle ciddi bir enflasyon riski ve aktif kalemlerde, özellikle de gayrimenkul alanında şişirilmiş fiyatlar boy gösterdi.

5 Emperyalizme bağımlı ve ezilen ülkeler iktisatları 2009 yılında emperyalist ülkelerin krizin külfetlerinin sırtlarına yüklenmesini ihracatlarının gerilemesi (tüm dünya ticareti 2009'da yüzde 12 düştü) üzerinden, kendi ürünleri için imalatçı fiyatlarının aşağıya çekilmesinde ve yurtdışında çalışan vatandaşlarının havalelerinin korkunç derecede düşmesinde hissettiler. IMF, yurtdışı borçlarının güvence altına alınması için onlara birçok halde kamusal giderlerin azaltılmasını ve ücretlerin düşürülmesini dayattı. Bağımlı ve ezilen ülkeler, her şeyden önce kitleler tüketiminin gerilemesiyle ve örneğin bu ülkelerin bazılarında kaydedilen göreceli toparlanmayı sınırlayan Çin'in rekabeti ile muzdarip olmayı sürdüreceklerdir.

6 Emperyalizm ve proleter devrimleri çağında bulunuyoruz. Bu kriz, şuanda dünyada gelişen tüm çelişkileri keskinleştirmektedir. Kapitalist ülkelerin eşitsiz / dengeli olmayan gelişme yasası nedeniyle emperyalist ülkelerin tümü aynı anda krizden çıkmayacaklardır.

Güçler dengesinde önemli değişiklikler gerçekleşmektedir.

ABD emperyalizmi zayıflamıştır. Çin ve Avrupa'nın emperyalist ülkeleri, kendi nüfuzlarını yükseltmek için bunu kullanmaktadırlar. Rusya da uluslararası aktivitesini güçlendirmiştir. BRİC –devletleri (Brezilya, Rusya, Hindistan ve Çin)– enternasyonal siyasette büyümekte olan bir rol oynamaktadır. Çin derin bir şekilde Afrika'ya girmiştir. Çin, ABD ve AB ile rekabet içinde örneğin askeri olarak da Afrika'ya girmektedir. Latin Amerika'daki Çin yatırımları 50 milyar ABD doları tutmaktadır.

7 Emperyalist ülkelerde açık veya gizli hükümet krizleriyle atbaşı giden bir biçimde burjuva partilerin kitle tabanı bir erozyona uğramaktadır. ABD'deki *"Tea - Party =Çay Partisi Hareketi"* gibi veya Hollanda, Fransa ve diğer ülkelerdeki faşist ve ırkçı güçlerin teşvik edilmesiyle burjuvazi sınıf mücadelesinin keskinleşmesine hazırlanmaktadır. Aynı zamanda devlet aygıtının faşistleştirmesine ilişkin önlemler derinleştirildi. Kriz külfetinin açıktan açığa kitlelerin sırtına bindirilmesine geçişten buyana burjuva partilerine ve burjuva parlamentoya güven kaybıyla el ele giden büyük mücadeleler, grevler, yürüyüşler vs. gelişmektedir.

8 Latin Amerika'da işçi sınıfı ve halkların, yoksul köylülerin, yerli halkların ve yüksekokul öğrencilerinin mücadeleleri bir yükselişe gelişmiştir. İleri örgütsel biçimlere sahip büyük halk ayaklanmaları çeşitli ülkelerde emperyalizmden yana veya oligarşik hükümleri devirmekte veya onlar ağır darbeler indirmekte ve gerici askeri darbeleri başarısızlığa uğratmaktadır. İşçi sınıfı ücret mücadeleleri ve krizin yüklerini kendilerinin sırtına bindirme çabalarına karşı mücadeleler geliştirdi. Halkların yükselen mücadelesi ve ABD emperyalizmine tavır takınan çeşitli türdeki hükümetlerin ortaya çıkışı, birbirleriyle rekabet halindeki Avrupalı, Rusyalı ve Çinli emperyalistlerin güçlü etki arttırma girişimleri ve ekonomik güç olarak Brezilya'nın nüfuz kazanmaya çalışması ABD emperyalizmini göreceli olarak zayıflatmıştır. Buna rağmen o hâlâ Latin Amerika'nın stratejik başdüşmanı kalmaktadır ve 4. Filosunu hareket geçirmiştir, Kolombiya'da yedi askeri üs kurmuş ve depremin sonuçlarına karşı mücadele yürütmek bahanesi ile Haiti'yi işgal etmiş ve Honduras'taki devlet darbesini desteklemiş ve Peru ile yeni bir askeri anlaşmayı teşvik etmiştir.

9 Amerika Birleşik Devletleri ve onun müttefikleri, halkının direnişini durduramadıkları Irak'ın işgalini sürdürüyorlar. Afganistan'ın işgali devam ediyor. ABD emperyalizmi ve onun müttefikleri orada askeri birliklerini güçlendirdiler. Durum onlar için gittikçe daha da zorlaşacak. Savaşı kaybetmekte olduklarını kavramalıdırlar. ABD emperyalizmi aynı zamanda, kendi krizini emperyalist savaş vasıtasıyla aşmak için silah üretimini % 100'den fazla oranda arttırıyor. BM Güvenlik Konseyi "İran tehdidi"ne ilişkin önlemler kararlaştırdı. Filistin halkı ABD tarafından desteklenen İsrail'in zulmüne karşı kahramanca direniyor. Bu direniş halklardan geniş bir dayanışma almaktadır.

10 Ekonomik olarak kanı emilen bir kıta olan Afrika dünya ekonomik ve mali krizinin sonucu olarak sadece işyeri ve gelir kaybı altında değil, aynı zamanda yoğun sefalet nedeniyle insan ya-

şamlarının kaybı altında da inim inim inlemektedir. Afrika'nın ezilen halklarının, emperyalist yağmalanmaya ve dezorganizasyona karşı koymak durumunda olmak için direnişin yeni bir niteliğine gereksinimi vardır. Bu ise devrimci odakların yeniden inşasını, dünyanın diğer bölgelerindeki devrimci güçlerle eş zamanlı işbirliğinin güçlendirilmesiyle birlikte marksist-leninist partilerin hızla inşasını gerekli kılmaktadır.

11 Asya'da işçiler ve diğer emekçi kitleler, kendilerinin yaşam koşullarını, demokratik hak ve özgürlükleri, dünya ekonomik ve uluslararası mali krizin yükünü halkın sırtına bindirmeye çalışan emperyalistlerin güçlenen sömürü ve baskısına karşı savunmak için mücadele ediyorlar. Kitlelerin yükselmekte olan mücadeleci tutumu proleter partilere, kitleler içindeki etkilerinin genişlemesi ve yaygınlaşması konusunda, güçlenmesinde ve devrimci kitle mücadelelerinin yoğunlaşmasında, son olarak bazı hallerde silahlı devrimci kurtuluş mücadelesinde parlak perspektifler açmaktadır.

12 Kapitalist dünya ekonomik krizi, işçi sınıfı, ezilen halklar ve uluslara ağır darbeler vurdu ve vurmaya devam edecek. Sadece ABD'de resmen yedi milyon işyeri ortadan kalktı. Resmi olarak dünya çapında 212 milyon işsiz hesaplanmaktadır. İnsanlar kitlesel olarak açlık, yetersiz konut, yetersiz su, eğitim temini vs. altında acı çekmektedir. Kadınlar ve çocuklar özellikle mağdur ve korumasız durumdadırlar.

Dünya ekonomik ve mali krizi emperyalist ülkelerin nüfuz alanları ve pazarların yeniden paylaşımı mücadelesindeki saldırganlığını yükseltmekte, bununla bir savaşın patlak vermesinin unsurları artmaktadır. Ama sömürülen ve ezilenlerin sömüren ve ezenlere karşı mücadelesi de büyümektedir: Dünya etrafında devrimci rüzgâr esmektedir. Şimdiki durumda işçi mücadeleleriyle enternasyonal dayanışmayı yoğunlaştırmak ve emperyalist müdahaleciliğe, halkların ve onların devrimci önderlerinin ezilmesine karşı ezilen halklar ve ulusların antiemperyalist mücadelesiyle enternasyonal dayanışmayı geliştirmek önemlidir. Uluslararası devrimci ve işçi hareketi, kitlelerin patlamalarını devrimci gelişmelere kanalize etmeyi mümkün kılan siyasi durumun hızlı değişikliklerine kendisini uyarlamalıdır.

13 İşçi sınıfı ve halklar, kriz yükünün kendi sırtlarına bindirilmesini engellemek için mücadeleler geliştirmektedir. Egemenler devrimci bir kaynayıştan korkmaktadırlar. Kısmi zaferler kazanılabilir. Ama bizler, işçi sınıfı ve halkların krizin bedelini ödememeleri için biricik olanağın marksist-leninistlerin kendi tek tek ülkeleri sınıf mücadelelerinin deneyimlerini toparlayarak halkların mücadelelerini —ister demokratik, ister tarımsal devrimci, ister antiemperyalist, ister yeni-demokratik, isterse sosyalist olsun— bu sisteme son veren, devrimlere götürebilmelerinde bulunduğunu bilmekteyiz. Bu ise kitlelerle en sıkı bağ içinde bulunan ve proleter enternasyonalizmini uygulayan proleteryanın devrimci partilerinin inşasını ve güçlenmesini talep eder. Kapitalizm kendiliğinden yıkılmaz.

Bu nedenle, devrimin subjektif güçlerinin, güçlerimizin genişlemesi ve sağlamlaşması için uluslararası alanda çabamızı güçlendirmeliyiz.

Burjuva devleti yerle bir edilmeksizin sosyalizmin inşasının mümkün olduğunu ileri süren, —sözde *"21. yüzyılın sosyalizmi"*nin bazı temsilcileri tarafından da savunulan— çeşitli türden reformist ve revizyonist tezlere karşı mücadele etmek gereklidir. Proleterya diktatörlüğü olmaksızın sosyalizm olmaz.

SÖZDE ANTİ "TERÖR" SAVAŞI VE TERÖRİZM KIŞKIRTMASINA VE FAŞİZME KARŞI MÜCADELE

1 **"Uluslararası terörizme karşı savaş!"** Bütün ülkelerin emperyalistleri ve burjuvazisinin bugünkü savaş şiarıdır bu. Emperyalistler, ABD emperyalizmi önderliğinde azami kâr uğruna çabaları için bununla ordularını "yurtdışı görevlerine", işgal savaşlarına yollamaktadırlar. "Terörizme karşı savaş!": Bütün ülkelerin burjuvazisinin emekçilerin demokratik haklarını ağır bir şekilde budadıklarında, her türlü radikal muhalefeti silah zoruyla da bastırdıklarında, ülke içinde faşistleşmeyi ilerlettiklerinde kullandıkları savaş şiarıdır bu.

2 **Onların "terörizm" olarak damgaladıkları aslında** kapitalizmi sorgulayan **radikal siyaset**, emperyalizme karşı mücadele, emperyalist işgal siyasetine karşı mücadele, bağımsızlık için mücadeledir. Anda yürüyen Irak ve Afganistan'daki işgal savaşları sözde "antiterör savaşı"na örneklerdir. Emperyalist propaganda mekanizması, savaşı haklı çıkarmak ve kendi halkının desteğini kazanmak için bilinçli bir şekilde yalanlar yayıyorlar. Saddam Hüseyin yönetimindeki Irak'ın kitlesel imha silahlarına sahip olduğu, Amerikan emperyalistleri tarafından "güvenilir bilgi olarak" satılmıştır. Gerçekte ise Amerikan emperyalistleri ve onların müttefiklerinin derdi Irak petrollerinin sağlama alınmasıydı.

3 Newyork'taki Dünya Ticaret Merkezi'ne (WTC) 11 Eylül 2001'de 3000 ölülü suikasti ABD emperyalizmi, *"terörizmi ihraç etmek isteyen herkese karşı bir savaş, teröristleri destekleyen veya onlara kucak açan bütün hükümetlere karşı savaş"* yürütmek için kullandı (Georg W. Bush, 11 Ekim 2001 tarihli konuşması). Bunu Afganistan'ı cezalandırma ve işgal savaşı izledi. Aslında El Kaide ve Taliban bizzat ABD emperyalistleri tarafından yetiştirilen örgütlerdi.

4 Burada ortaya atıldığı gibi demokrasi ve özgürlük vs. adına terörizme karşı mücadele değil, bilakis büyük güçlerin azami kâr ve dünya egemenliği uğruna çıplak emperyalist çıkarlar söz konusudur. Burada Orta Asya petrol ve doğal gaz nakliyat yollarının güvence altına alınması; Orta Asya'daki askeri üsler; nüfuz alanları ve kaynaklar sözkonusudur.

5 Obama hükümeti iktidarında da esas olarak hiçbir şey değişmedi. Eskiden olduğu gibi hâlâ 300 binin üzerindeki ABD birlikleri ve paralı askerlerini Afganistan, Pakistan'a karşı savaşta ve işgal altındaki Irak'ta bulundurmaktadır. Bush Guantanamo'daki tutuklular kampını kurdu ve Obama onu açık tutmayı sürdürüyor. İslam dünyasına yönelik ilkesel konuşmasında ABD Başkanı Obama, ister Irak, Filistin, Afganistan ve ister diğer yerlerde olsun ezilen kitlelerden kategorik olarak her türlü şiddetten feragat etmelerini talep etti, çünkü *"... Amerika aşırıların şiddetini asla tolere edemez"*. Bununla işgale karşı her türlü mücadele **terörizm** olarak iftiraya uğramaktadır.

6 **Ezilen halklar** emperyalistlerin işgaline silahlı mücadele dahil olmak üzere direnişin çeşitli biçimleriyle dünyanın en büyük askeri mekanizmalarına karşı mücadele **etmektedirler**. Emperyalist işgalci güçlere ve onların yerli yardakçılarına karşı savaş haklıdır.

7 **Gerçek teröristler emperyalistlerdir!** Hem içerde, hem de dışarıda terörist olanlar emperyalist ve gerici devletlerdir. Bu terörizm dışa karşı kendisini doğrudan askeri müdahale, işgal savaşları ve caniyane müdahaleler biçiminde göstermektedir. Örneğin 28 Haziran 2009'da demokratik olarak seçilen Honduras başkanı Manuel Zelaya ABD emperyalizminin açıktan açığa onayı ve teşvikiyle komşu ülke Kosta Rika'ya kaçırıldı. Başkan Obama yönetiminde Kolombiya'da *Plan Colombia* temelinde hava kuvvetleri, ordu ve deniz kuvvetleri için yedi askeri üs daha kurulması kararlaştırıldı ve Yemen'de artan askeri müdahale gerçekleşmektedir. ABD emperyalistleri Filipinler'de 800 kişilik bir kontenjana sahip özel birlikler bulundurmakta ve aynı zamanda "dolaysız bir müdahale" için de kullanılabilen Filipin hükümetinin silahlı güçleriyle birlikte ortak manevra yapmak için 3000 kişiden fazla bir birlikler kontenjanını yeniden konuşlandırdı. Her şeyden önce ABD emperyalizmi tarafından desteklenen İsrail Filistin'i işgal etmiş olup, halkı terörize etmektedir.

8 Halklara karşı cürüm ve savaş sözkonusu olduğunda, bu halde emperyalistlerin aralarında birlik vardır! Dış ve iç politika alanında sözde "terörizm"e karşı bir işbirliğinin sağlanmasını gerektiren antiterör koalisyonunun bundan başka bir anlamı yoktur.

9 İçte ise bu kendisini faşistleşmede dışa vurmaktadır. Halkları diğer halklara ve kültürlere karşı savaşa hazırlamak için ırkçılığa bulanmış bir antiislam kışkırtıcılığı ideolojik manivela olarak demagojik bir tarzda uygulanmakta ve sırf bir kamuoyu oluşturmak olarak kullanılmaktadır. Herşeyden önce batılı ülkelerde bu demagojik antiislam kışkırtıcılığına karşı mücadele etmek marksist-leninistlerin görevidir.

10 Dünya çapında ortaya çıkan sol eğilimi durdurmak için sözde "Maoizm"'e veya "Stalinizm"'e karşı mücadele bayrağı altında eşi benzeri görülmemiş antikomünist bir kampanya başlatıldı. AB Bakanlar Konseyi'nin ilgili bir yönergesi çıkış noktası alınarak 2006 yılında terörizmin köklerinin komünizmde yattığı yeniden tanımlandı. Revizyonistlerin bu rezil kampanyaya dahil edilmemeleri ilginç idi. Terörist kışkırtmasının asıl karşıtının —devrim-

ci işçi hareketi ve dünyanın marksist-leninist parti ve örgütleri olduğu— burada açığa çıkmaktadır.

11 Sözde "terörizm"e karşı korku ve panik yaratmakla iç faşistleşme ilerletilmektedir. Burjuva devlet kendisinin burjuva, demokratik adlandırdığı siyasetçi güruhlarıyla iç faşistleşmenin asıl aktörüdür. Polis yasalarını keskinleştiren, sansür yasaları çıkartan, demokratik hakları kısıtlayan yasalar çıkaran, göçmenlere karşı ırkçı yasaları yürürlüğe sokan ve sürekli olarak keskinleştiren burjuva parlamentolarıdır. Etkin bir şekilde faşistler için serbest alanlar yaratan burjuva devlettir. Açıktan açığa faşist olarak ortaya çıkan örgütler çoğunlukla belirli amaçlar için manipüle edilmiş ve kullanılan "devlet güdümlü" örgütlerdir. Örneğin Türkiye'de Ergenekon denen davalarda açıktan açığa faşist sivil örgütlerin, ordu, polis ve yargı kesimlerinin devlet güdümlü gizli operasyonlarda işbirliği içinde çalıştıkları açıkça gün yüzüne çıkmıştır. Örneğin Almanya'da son güya devletin açtığı NPD'nin yasaklanması davasında, bu partinin yönetici kademesinin üçte birinin devletin ajanları oldukları açığa çıkmıştır.

12 Faşizmi aktif bir şekilde ilerleten bizzat devlettir. Gerici burjuva demokrasisi ve faşizm bir ve aynı sınıf diktatörlüğünün iki biçimidir: Burjuvazinin diktatörlüğü. Burjuvazi kendi sınıf diktatörlüğünü örneğin proleter devrim vasıtasıyla gerçekten tehlike içinde görürse, sınıf diktatörlüğünün demokratik maskesini atmaktan bir an bile geri durmayacak ve faşizme geçecektir; tabii eğer proletarya bu gelişmeyi devrimle engelleyemezse. O bakımdan gerici burjuva demokrasilerinde bugün girişilen faşistleştirme adımları burjuvazi açısından gelecekteki daha keskin sınıf mücadelesi durumlarına hazırlıklardan başka bir şey değildir. Komünist partileri, örgütler ve devrimciler uyanık ve sınıf düşmanının olası saldırılarına sürekli olarak hazırlıklı olmalıdırlar. Legalizme ve düşmanın küçümsenmesine karşı mücadele ve aynı zamanda kadın ve erkek yoldaşların daha zorlu sınıf kapışmaları için mücadele morallerinin ve çelikleşmelerinin güçlendirilmesi pratik siyasi çalışmamızın sağlam parçası olmak zorundadır.

13 Hem açıktan açığa faşist olarak ortaya çıkan gruplara karşı, hem de herşeyden önce devletin demokratik hak ve özgürlüklerimize her saldırısına karşı, iç faşistleşme önlemlerine karşı militanca mücadele etmek, "daha başlangıçta durdurmak" şiarı bizim için geçerlidir. Komünistlerin, devrimcilerin, kurtuluş mücadelelerinin her türlü kriminalize edilmesine karşı ve onların "teröristler" olarak iftiraya uğramalarına karşı mücadele etmek ve bu kışkırtma ve bölmenin karşısına enternasyonal dayanışmayı ve proleter enternasyonalizmini koymak bizim için geçerlidir.

14 Marksist-Leninist Parti ve Örgütlerin 10. Uluslararası Konferansı, bizler, ülkelerdeki işgale, emperyalist savaşlara ve faşizme karşı aktif bir şekilde karşı koyacağımızı açıklarız. Bu dünyanın kurtuluş hareketleriyle dayanışma içindeyiz ve özellikle Irak, Pakistan, Afganistan, Filipinler, Kolombiya ve Filistin halklarını ulusal egemenlik ve kendi kaderini tayin etme için mücadelelerinde destekleriz.

Kahrolsun emperyalist savaş kışkırtması! Kahrolsun emperyalizm!

Faşizmin arkasında sermaye durur — Ona karşı enternasyonal mücadele edelim!

Yaşasın Enternasyonal Dayanışma!

ÇEVRE SORUNU VE MARKSİST-LENİNİSTLERİN GÖREVLERİ

1 Emperyalist güçlerin kâr tamahkârlıklarını gerçekleştirirken toprak anayı geri dönüşü olmayacak bir şekilde tahrip etmeleri sayesinde çevre sorunu tüm insanlık tarafından en büyük dert haline dönüştü. Uluslararası Konferans, çevre sorununda marksist-leninistlerin ve işçi hareketinin ihmalleri bulunduklarını tespit eder.

Emperyalist, tekelci güçler, onlar ne pahasına olursa olsun, kârlar elde etmekten başka hiçbir ahlâk tanımadıklarından, doğal kaynakları yağmalamak uğruna ellerinden gelen her şeyi yapmaktadırlar.

2 Ozon tabakası, ABD, Japonya, Almanya, Kanada, İngiltere ve Fransa gibi çok gelişmiş sanayi ülkelerindeki sanayilerin saldığı tehlikeli emisyonlar nedeniyle daha şimdiden ciddi bir şekilde tahrip edilmiştir. Çin, Hindistan, Rusya ve Brezilya gibi ülkeler yukarda sayılan ülkelere eklenmektedirler. Yaşam temellerini tehdit eden iklim felaketine yol açan bir sera efekti meydana geldi.

3 Selüloz fabrikaları gibi çevreye zararlı endüstrilerin kurulması, suları yıllar boyunca zehirleyen siyanürler kullanılarak madenlerin çıkarılması ve de ormanların rastgele kesilmesi, tekellerin kâr şevki ile haklı çıkarılmaktadır. Zehirli haşarat imha edici ilaçlar, mono kültürlü ormanlar veya soya yetiştirmede olduğu gibi yoğun tarımda kullanılmaktadır. Bunun sonucu su baskınları, çöllerin yayılması, denizlerin kuruması, buzulların hızla erimesi, nehirlerin sanayi tarafından zehirlenmesidir vs... Emperyalistler, sorunlarını çevreye zararlı fabrikalarını ezilen ülkelere taşımakla başlarından savmaktadırlar. Bütün bunlar genelde insanların, özelde de işçi sınıfının, örneğin nefes alma hastalıklarının artması vs. ile sorunu olmaktadır.

4 Pratik, emperyalist ülkelerin anlatımına göre, çevrenin tahrip edilmesine karşı mücadeleye hizmet etmesi gereken Kyoto ve Kopenhag'daki toplantılar gerçekte kitlelerin sakinleştirilmesi için sahtekârlık idiler. Zengin ülkelerin kirlendirme haklarını satın alarak dünya iklim tahribatının devam etmesini sürdürmeleri, bir anlamda alay etmedir. Bu nedenle marksist-leninist parti ve örgütler, sorunu global olarak ele almak ve çevrenin tahrip edilmesine ilişkin emperyalist planlara karşı direnişi inşa etmekle sorumludurlar. Sınıf mücadelesini, sadece emperyalist/kapitalist sistemin yerle bir edilmesi ve bu sistemin yerine bu sorunun sonal çözümü olacak yeni bir toplum ile geçmesiyle olacağı bilinciyle, çevrenin tahribatına karşı mücadeleyle birleştirmek gereklidir.

5 Parti ve örgütlerimiz bu mücadeleyi her ülkede yürütmeli ve kendisini bunun başına koymalıdır. Onlar, beraberinde getirdiği sonuçlar arasında suyun ve yerli halkların topraklarının çevre tahribatın karşı savunulmasının bulunduğu Cochabamba 2010 gibi toplantılarla birleşmelidir. Bizler, örneğin atom reaktörlerine karşı ve tüm dünyadaki atom atık-

10. ULUSLARARASI KONFERANSA İLİŞKİN VE 11. ULUSLARARASI KONFERANSA İLİŞKİN 14. KARAR

Marksist-Leninist Partiler ve Örgütlerin 10. Uluslararası Konferansı, Marksizm-Leninizmi ve Mao Zedung Düşüncelerini/Maoizmi savunan Marksist-Leninist Partiler ve Örgütlerin ideolojik-politik olarak birleşmesi süreci için uluslararası konferansın olumlu önemini takdir eder.
10. Uluslararası Konferans katılımcıları ideolojik-politik değiş-tokuşun bir tartışma forumu olarak konferansı devam ettirmek ve Marksist-Leninist Partiler ve Örgütlerin bir 11. Uluslararası Konferansını yaklaşık üç yıl içinde hazırlamak ve gerçekleştirmek kararı alırlar.

larına karşı, Güney Amerika'daki Uruguay nehrinin Botnia Selüloz Fabrikası tarafından kirletilmesine karşı, Bhopal 1984'teki zehirli gaz emisyonuna karşı, 2002 Magurchara ve Tengratila'deki (Bangladeş) infilaklara karşı, British Petrol'ün sebebiyet verdiği 2010 Meksika Körfezi'ndeki petrol felaketine karşı ve Irak ile Afganistan'ın ABD tarafından bombardıman edilmesine ve onun müttefiklerinin yürüttüğü ve ezilen halklara karşı diğer saldırı savaşlarına karşı tüm dünyada çevre tahribatına karşı geliştirilen mücadelelerin hepsiyle dayanışma içinde olmalıyız.

6 Bizler, çevreyi kâr açgözlülüğünden kurtarmak için tüm bu tek tek mücadeleleri uluslararası bir direniş cephesinde bir araya getirmek için güçlerimiz oranında çalışmalıyız. İşçi sınıfı kendisinin önder rolünü üzerlenmeli ve aynı zamanda tüm ciddi çevre koruyucuları ile birlikte çalışmalıdır. Çevre sorununun insan ile doğa birliğinin yeniden oluşturulmasıyla çözümü sonal olarak, kârın değil, bilakis insanlığın çıkarlarının merkezde bulunduğu sosyalizm/komünizmde yatmaktadır.

7 Marksist-Leninist Parti ve Örgütlerin Uluslararası Konferansı (MLPÖ-UK), tüm parti ve örgütleri bu temelde doğal çevrenin kurtarılması için uluslararası mücadele günü 4 Aralık 2010'da mücadeleci protesto anlamında katılmaya çağırır.

“Kültür ile (toprağın işlenmesi ile) onun derecesine uygun olarak – köylüler tarafından çok sevilen “rutubetin” kaybolması (bundan dolayı da bitkilerin güneyden kuzeye göçetmesi) ve sonunda bozkır oluşması ortaya çıkar. Kültürün ilk etkisi yararlı, sonunda ağaçsızlandırma vs. aracılığıyla harabeleşmedir (…) Sonuç, eğer kültür doğayla uyum içinde gerçekleşmez ve ona bilinçli egemen olunmazsa (…) geride çöller bırakılır, İran, Mezopotamya vs., Yunanistan.”

(Marks’tan Engels’e, 25 Mart 1868; Marks-Engels Eserler, cilt 32, s. 52-53, Almanca)